CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And there shall be no more curse: but the throne of God and of the Lamb shall be in it."
Rev. 22 : 3

OCTOBER 5th, 1962 - No. 565 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

18th year of publication. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton.

BEWANDEL DE WEG DER GEHOORZAAMHEID...

Indrukken van Prof. dr. H. van Riessen

door ANDY VELDHOEN

Professor dr. H. van Riessen, hoogleraar aan de Technische Hogescholen te Delft en Eindhoven, heeft — naar de lezers van *Calvinist-Contact* ongetwijfeld bekend is — een langdurig bezoek aan Canada gebracht, en daaraan een wat beknopter verblijf in de Ver. Staten geknoopt. Een van zijn laatste aanlegpunten op zijn lange reis was Grand Rapids, Mich., waar de Groen van Prinsterer Society zijn gretig gehoor vormde. Duidelijk heeft de referent van de A.R.S.S.-conferenties gezegd waarom het gaat in het Christelijke leven: de weg der gehoorzaamheid bewandelen, de weg die God in Zijn Woord wijst.

Het is een boeiende lezing geworden, want professor Van Riessen is een ervaren docent die zelfs binnen een kort tijdsbestek veel weet te zeggen. "Ik kan hier vijf minuten over praten, een paar dagen, of een paar jaar. Maar dat laatste kan nu eenmaal niet, en daarom, kom maar met vragen..." zo zei hij in de loop van zijn betoog. En de vragen zijn gekomen, over vele onderwerpen — zoals dat in vele Canadese steden de afgelopen weken het geval is geweest.

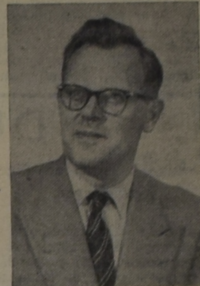
Aan het einde van zijn reis gekomen, viel het prof. Van Riessen niet moeilijk zijn indrukken samen te vatten: "Het is een prachtige reis geweest. En ik ben dankbaar voor de warme belangstelling die allerwege voor het werk van de A.R.S.S. bestaat."

De weg der gehoorzaamheid — een thema dat steeds terug kwam in het gesprek dat wij mochten hebben. De Christian Labour Association in Canada is daarvan zo'n sprekend voorbeeld. Het is verrassend te zien hoe deze jonge beweging in enige jaren zich heeft ontwikkeld. "Ik ben er een beetje door beschaamd. Met wat Nederlandse nuchterheid had ik een paar jaar geleden gedacht: we moeten maar afwachten wat er van komt. Ik ben beschaamd en... blij verrast. Men heeft de weg der gehoorzaamheid durven bewandelen en de Here heeft dit werk tot dusver rijkelijk willen zegenen."

Er is zo'n opvallend verschil tussen de Amerikaanse Christian Reformed man en de Canadian Christian Reformed man. De Amerikaanse Christian Reformed man leeft meer in het geestelijk klimaat van de Afscheiding, en heeft zogezegd de Doleantie niet gekend. En zijn Canadese broeder leeft meer uit de Doleantie. Daardoor is aan de Canadese kant van de grens meer het besef levendig, dat Christus op alle terreinen van het leven beslag legt, en de mens in het hart grijpt.

WERELDRAAD

Professor Van Riessen behoort tot de ondertekenaars van het getuigenis, dat verleden jaar is gepubliceerd door 64 Gereformeerden, die hun verontrusting over de kerkelijke situatie hebben uitgesproken. Het kon haast niet anders of het gesprek moest ook wel komen op de jongste ontwikkelingen op het kerkelijk erf van Nederland. Begrijpelijkerwijs heeft prof. Van Riessen enige bezwaren tegen het streven van de 18 Hervormde en Gereformeerde predikanten die naar meer eenheid in de Hervormde en Gereformeerde kerken streven. "Het punt waar alles om draait is de vrijzinnigheid," aldus de Delftse hoogleraar, "en deze groep is ook in De Achttien vertegenwoordigd". De kerk is het lichaam van Christus en niets minder dan dat. De kerk wacht op de komst van zijn Bruidegom, de Here Jezus Christus. En als ik nu wéét dat sommigen Christus niet erkennen als de Christus der Schriften, dan kan ik eenvoudig niet meedoen. Dat is het probleem ook in de Wereldraad van Kerken, die, zoals bekend, ook leden-kerken telt die Christus niet onvoorwaardelijk als Zaligmaker aannemen. Als de Wereldraad nu een gesprékscentrum zou zijn, dan zou ik er niet zo veel moeilijkheden mee hebben. Maar dat is de Wereldraad nu bepaald niet. Deze organisatie geeft een getuigenis uit als de kerk van Christus. Als deze Wereldraad spreekt zijn velen geneigd te denken dat dit een boodschap is van de kerk van Christus. En dat is het niet. Daardoor worden velen op een dwaalweg gebracht. Ik ben er verontrust over dat er mensen zijn die Christus niet willen aanvaarden als de Heer voor dit leven. Doch dat mag op zich zelf geen reden zijn om nu maar met hen in één organisatie te zitten, die zich als de kerk van Christus aandient."

Prof. Dr. H. Van Riessen

Er wordt wel eens gedacht dat het met de Hervormde Kerk zo'n vaart niet loopt met de vrijzinnigheid. De afzetting van prof. dr. Smits zou volgens sommigen een aanwijzing zijn dat de Hervormde Kerk de vrijzinnigheid wel te lijf gaat, doch men moet niet vergeten, dat de afzetting heeft plaats gehad om diens gedrag en niet om diens leer.

"Deze zaken worden soms ingewikkelder gemaakt dan ze in werkelijkheid zijn. Dat is het gevolg van een zeker irrationalisme dat eenvoudige dingen moeilijk doet schijnen. Een geheelonthoudersvereniging, die een lid heeft dat zich regelmatig aan sterke drank te buiten gaat, zal die man op een goede dag van de ledenlijst schrappen. In wezen ligt het met de Wereldraad van Kerken net zo. Men kan dan wel een stel statuten ondertekenen die erg christelijk lijken, maar als buiten de Wereldraad daar niet meer mee gerekend wordt, is het fout."

NIEUW GUINEA

De kwestie Nieuw Guinea heeft vele spanningen in Nederland opgeroepen. Ook de A.R. partij heeft daarover enige onrust gekend. Jaren geleden, toen de overdracht van het vroegere Nederlands Oost-Indië aan de Republiek Indonesia actueel was, had de A.R. partij het standpunt ingenomen dat men met de vertegenwoordigers van Soekarno niet kon onderhandelen. In deze houding is niet lang geleden een verandering gekomen en dat heeft uiteraard veel oppositie binnen de A.R. partij opgeroepen. De spanningen zijn evenwel niet van de laatste maanden. Toen de Verenigde Staten verleden jaar weigerden Nederland te steunen, was er, naar de mens gesproken, geen aanvaardbare oplossing voor het conflict. "Nederland heeft niet de kracht kunnen opbrengen om zijn eigen weg te gaan. Nederland is geen Israël, dat zulks wel deed in zijn conflict met Egypte. In ons land lagen de zaken geheel anders. In onze regering zijn verscheidene partijen vertegenwoordigd, en er was een sterke stroming die Nieuw Guinea wilde overdragen aan Indonesië. Men wilde er geen conflict voor riskeren."

"Persoonlijk meen ik echter dat de A.R. onder de leiding van dr. J. Schouten een andere houding had kunnen aannemen. Als Schouten nog in de leiding was geweest, had de A.R. nog wel de kracht kunnen opbrengen om stand te houden, desnoods alleen. Omdat men de belangen van de Papoea's in het oog moet houden. Dan had de A.R. partij nog kunnen zeggen: we moeten de toekomst aan God overlaten...."

Dankdag

U komt stilheid toe, een lofzang, o God in Sion;
U worde gelofte betaald.
Hoorder van het gebed,
tot U komt al wat leeft.
Ongerechtigheden hadden de overhand over mij;
onze overtredingen — Gij verzoent ze.
Welzalig hij, dien Gij verkiest en doet naderen.
opdat hij wone in uw voorhoven.
Wij zullen verzadigd worden met het goede van uw huis,
het heilige van uw tempel.
Met geduchte daden antwoordt Gij ons in gerechtigheid,
o God van ons heil,
Gij vertrouwen van alle einden der aarde
en van de verste zeeën;
Gij, die de bergen vastzet door uw kracht,
met sterkte omgordt;
die het bruisen der zeeën doet bedaren,
het bruisen van haar golven en het rumoer der natiën.
Daarom vrezen zij die de einden bewonen,
voor uw tekenen;
waar de morgen gloort en de avond daalt,
brengt Gij gejuich.

Gij bezoekt het land en verleent het overvloed,
Gij maakt het zeer rijk.
De beek Gods is vol water,
Gij bereidt hun koren. Ja, zo bereidt Gij alles.
Gij drenkt zijn voren, Gij doorvochtigt zijn kluiten,
door regenstromen maakt Gij het week; Gij zegent zijn gewas.
Gij kroont het jaar van uw goedheid,
uw sporen druipen van vet;
de dreven der steppe druipen,
de heuvelen omgorden zich met gejuich;
de landouwen zijn bekleed met kudden,
de dalen tooien zich met koren:
zij jubelen elkander toe, ook zingen zij.

Psalm 65, naar de vertaling van Dr. A. A. Edelkoort.

LEIDER DER VOLKERENGEMEENSCHAP

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Uit de slotphase van het geschil om Nederlands Nieuw Guinea is wel weer duidelijk gebleken, dat de Verenigde Staten sinds de tweede wereldoorlog de leiding hebben van de wereldvolkerengemeenschap. Men kan zich afvragen, of dit nog lang zal duren, nu de Europese Economische Gemeenschap, in de toekomst waarschijnlijk versterkt door de toetreding van het Verenigd Koninkrijk, zulk een krachtige positie gaat innemen. Thans is het echter nog niet zover. Vandaar dat het nuttig is de plaats van de huidige regering in Washington nader te bezien.

Zoals men weet heeft de president in het bestel van de Verenigde Staten een overheersende positie, vooral op het gebied van de buitenlandse politiek. Daar toch wordt hij alleen beperkt in zijn invloed door de commissie Buitenlandse zaken van de Senaat. Verder heeft hij natuurlijk te maken met het vetorecht, dat in het bijzonder bij de defensie en bij de hulp aan onontwikkelde gebieden van beslissende betekenis is. Van aan de volksvertegenwoordiging verantwoordelijke ministers is echter geen sprake. Men acht dat in Amerika een inbreuk op het beginsel van de scheiding tussen de uitvoerende en de wetgevende macht. Nu worden in de Verenigde Staten de verkiezingen voor het presidentschap om de vier jaar, die voor het huis van afgevaardigden echter om de twee jaar gehouden Daarom worden er in November a.s. weer verkiezingen gehouden met een algemeen karakter. Dan geeft het kiezersvolk zich rekenschap van het gevoerde beleid en de uitslag kan een aanwijzing geven over de eventuele instemming, die het bestuur van de president bij het volk heeft gevonden.

Nu hebben wij van het begin af niet veel verwachtingen gehad van het bewind van Kennedy. Het is reeds gebleken, dat men in en buiten de Verenigde Staten zijn teleurstelling over de nieuwe koers nauwelijks verbergt. In het bijzonder de zogenaamde familieregering wekt ergernis. Maar bovendien meent men, dat de houding ten opzichte van Moskou niet krachtig genoeg is. In het bijzonder geldt dat thans Berlijn en Cuba.

Met Cuba is het een eigenaardig geval. Zoals overal in het niet-Germaanse gedeelte van het westelijk halfrond is men daar nog niet aan een geordend en stabiel bestuur toe. Op zich zelf zou de revolutie, die Castro aan het bewind bracht dus niet zo belangrijk zijn. In de loop van de laatste weken zijn er weer kleine of grote al of niet geslaagde pogingen tot revolutie gedaan. bijvoorbeeld in Brazilië en in Argentinië.

Maar het bestuur van Castro heeft toch veel groter betekenis. In de eerste plaats, omdat het eiland zo dicht bij de Verenigde Staten ligt, zodat een luchtaanval vandaar met moderne vliegtuigen of een aanval met raketten met verre actieradius voor de grote westerse republiek fatale gevolgen kan hebben. Maar in de tweede plaats, omdat men in Cuba openlijk de zijde heeft gekozen van Rusland en een bepaalde vorm van communisme onverholen predikt.

Nu heersen in die omgeving lang niet overal geordende toestanden. Een aanval door particulieren, al of niet gesteund door Washington, is daar niet zo vreemd als iets dergelijks in Europa zou lijken. Dan moet zulk een aanval echter goed worden voorbereid en zo krachtig zijn, dat mislukking practisch is uitgesloten. En men weet, dat enkele maanden geleden zulk een particuliere agressie smadelijk is afgelopen. In westerse ogen is grappig, dat men de door Cuba gevangenen graag tegen een behoorlijke losprijs in geld of goederen wil uitwisselen.

Hoe dit echter zij, Kennedy heeft als opperbevelhebber van de strijdmacht bevoegdheid gevraagd en verkregen om een belangrijk contingent militairen op te roepen. Daardoor is het hem mogelijk zonder vertraging door beraadslaging in de volksvertegenwoordiging een eventuele aanval af te slaan of een eigen vorm van agressie voor te bereiden.

De eensgezindheid, waarmede men aan Kennedy deze volmacht heeft geschonken, houdt echter niet in, dat de republikeinen nu ook van plan zijn hun oppositie in de binnenlandse politiek te staken. Vandaar dat men elke zwakke plek zal aangrijpen in het bewind Kennedy om zijn positie in het oog der kiezers te verzwakken en daarmede de democratische partij te treffen. Maar aan de democraten komt te stade, dat het schijnt, dat Chroesjtsjow een iets gematigder houding inzake Berlijn gaat aannemen.

Men vergise zich echter niet door aan te nemen, dat Moskou een wijziging in zijn plannen heeft aangebracht. Bij de Russische politiek heeft men altijd te bedenken, dat de Rus geen tijd kent en geen afstand. De afstand van Moskou naar Tokio speelt geen rol en evenmin dit tot het verre Westen. Russische politiek is altijd wereldpolitiek. En in dit opzicht is het zo begrijpelijk, dat men in Rusland zo hevig aan de ruimtevaart deelneemt.

Maar de Rus kent ook geen tijd, zoals men dat in West Europa doet. Hij kan wachten. Waarschijnlijk komt dit door zijn verwantschap met Azië. Een jaar is niets en zelfs een kwart-eeuw is maar een kleine periode. Vandaar dat Rusland geen haast maakt met Berlijn, maar ook niet met Cuba. Op het ogenblik is de positie van Cuba nog zwak, vooral economisch. Maar de gevolking van Cuba is niet als die in Zuid-Oost Azië aan ontberingen gewend. De Cubaan is niet bereid met phlegma zijn leven af te leggen zoals bijvoorbeeld de Javaan. Hij wil leven en als het kan goed leven en vrolijk leven. Hoe langer Castro nu het bewind voert, hoe beter hij, met Russische en andere hulp van achter het 'ijzeren gordijn', aan die drang om te leven tegemoet kan komen. Elke dag brengt Moskou winst, ook al doet men gewapenderhand niets. Tot dusver heeft Chroestjow zijn meeste verbeteringen in politieke positie verkregen zonder zelf een schot te lossen. Eerstdaags kan hij vanuit Biak een grootscheepse luchtaanval doen op het thans onbeschermde Australië.

Zo weet Chroestjow heel goed, dat hij niet om Berlijn een oorlog moet beginnen nu de afloop van een kernoorlog, in samenwerking met een conventionele oorlog nog altijd onzeker is. Wanneer hij echter wacht, totdat hij via Cuba de Verenigde Staten onder zijn bereik heeft en de geweldige rijkdommen aan strategische goederen van Zuid en Midden Amerika onder controle heeft, kan hij beter met zijn aanval op Berlijn beginnen. Nooit heeft de Rus gemeend, dat hij de wereldheerschappij zou verkrijgen met een aanval op het westen van Europa alleen. Lenin zei eens: De weg van Moskou naar Parijs en Londen gaat over Tokio en Peking. Van Peking is hij al zeker, van Tokio nog niet. Vandaar dat een aanval in directe zin op Zuid Oost Azië met zijn grote rijkdommen aan petroleum, tin en rubber nog moet worden uitgesteld.

Maar Cuba is voor de naaste toekomst belangrijk. Ook hier kan Mouskou wachten. Maar Kennedy heeft een bewijs nodig van innerlijke kracht, wil hij de aanstaande verkiezingen winnen. Dat is het probleem, waarvoor de huidige president staat. De vele mislukkingen, die hij in zijn periode heeft geleden, maken het voor hem een levenskwestie inzake Cuba geen nederlaag te lijden.

DE TROONREDE

Geringe kans op spoedige verkiezingen

Donderdag 27 September was dan eindelijk de datum, dat het 25ste parlement werd geopend. Als gewoonlijk werden de kanonschoten gelost en werden de ceremoniële handelingen met veel luister verricht. Maar waar het om ging was de troonrede. Immers, deze rede zou onthullen, wat de regering van plan is te doen en zou tevens de houding van de oppositie bepalen.

Om met de laatste te beginnen: het ziet er niet naar uit dat de twee kleine oppositie partijen, de NDP en de Social Credit, de Liberalen zullen helpen de regering Diefenbaker spoedig ten val te brengen. Het heeft er meer van, dat het parlement nu eerst eens de kat uit de boom wil kijken. Met andere woorden de regering Diefenbaker zal een kans krijgen ten uitvoer te brengen, wat het belooft.

Misschien is dit onder de huidige omstandigheden ook wel beter. Canada zou er waarschijnlijk niet veel voordeel van hebben, als nu reeds weer een andere regering het zou moeten proberen. De toestand is te moeilijk om veel manipulaties te verdragen. De ervaringen na de 18e Juni, toen de Progressive Conservatives zulke gevoelige verliezen leden, hebben de regering stellig tot grote voorzichtigheid gemaand en men kan er wel op rekenen, dat alles geprobeerd zal worden om de positie van ons land meer stabiel te maken.

Hier volgen nu enige punten, die als voornaamste in de troonrede kunnen worden aangemerkt. In de komende weken zullen wij nog wel gelegenheid hebben op onderdelen in te gaan, vooral wanneer de kamerdebatten zullen beginnen.

- Gevolg gevend aan de nationale gevoelens, zal er spoedig een conferentie worden gehouden, waarin een beslissing genomen dient te worden over een nationale vlag.
- De North West Territories zullen in tweeën gesplitst worden.
- Op bescheiden wijze zullen bepaalde aanbevelingen van het O'Leary rapport worden opgevolgd. Zoals men zich zal herinneren, betrof dit rapport de concurrentie die Canadese bladen ondervinden van Canadese edities van Amerikaanse bladen, met name Time en Readers' Digest.
- Wijziging van kiesdistricten.
- De instelling van een commissie voor het onderzoek van klachten, die van Indiaanse stammen komen, en voor het regelen van die klachten.
- Maatregelen, die het mogelijk maken dat in de komende vijf jaar een millioen nieuwe betrekkingen (jobs) beschikbaar komen.
- Het zo spoedig mogelijk laten vervallen van extra heffingen op geïmporteerde goederen.
- Voortgezette maatregelen voor de versterking van Canada's internationale betalingsbalans en de mogelijkheid van buitenlandse investeringen.
- De vestiging van een nationale economische ontwikkelingsgraad.
- Bezuiniging op overheidsuitgaven met het doel tot een sluitende begroting te komen.
- Verbeterde efficiency bij overheidsinstellingen.
- Verhoging van belastingaftrek voor kinderen met $ 50.—.
- Nieuwe belasting regeling voor ondernemingen, die zich bezighouden met succesvol onderzoek in Canada.
- Beschikbaarstelling van fondsen voor de vergroting van Canada's export.
- Wijziging van de Export Credit Insurance Act.
- Oprichting van een Atlantische ontwikkelingsraad.
- Goedkeuring en wettelijke regeling van het Columbia River verdrag.
- Aanmoediging van langdurige contracten op grote schaal van Canada's overschot aan waterkracht.
- Maatregelen om de vrachttarieven niet te verhogen.
- Maatregelen om de Canadian Shipping Act dusdanig te wijzigen, dat Canadese schepen voordeel zullen blijven behouden van scheepvaart op de St. Lawrence en de Grote Meren.
- Verlenging van het winterwerk program.
- Verdere hulp in herscholing van arbeiders.
- Een wijziging van de British North America Act, waardoor een nationaal systeem voor betaalde ouderdomspensioenen mogelijk wordt.
- Aanvullende wetgeving voor verplaatsbare pensioenen, aangenomen dat de provincies hiermee instemmen.
- Vestiging van een Nationale "Welfare" Raad en een Nationale Raad voor Medisch onderzoek.
- Strengere maatregelen met betrekking tot de distributie en de verkoop van "drugs".

Voor zover thans bekend heeft de troonrede slechts een matige indruk op politici en dagblad-redakteuren gemaakt. Leiders van politieke partijen noemden haar teleurstellend. Opvallend was dat de troonrede slechts vluchtig heenstapte over de internationale toestand en over de houding van Canada ten opzichte van de Europese Common Market.

Zeer stellig zal de regering hierover en over meer punten aan haar jasje worden getrokken. Wij zien niet zonder spanning de verslagen van de kamerdebatten in de huidige zittingsperiode tegemoet.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

HOLLAND ZOMER 1962

In het Zeeuwse plaatsje heerste ongestoord de sabbatsrust. Zonder te haasten kuierden we gezellig naar de kerk. Eergisteravond had ik met m'n zoontje tijdelijk af-scheid genomen van het warme Canadese klimaat. Hier deed een voorjaarsmantel behaaglijk aan. Erg uitgeslapen was ik nog niet. 's Nachts in het vliegtuig had het gezoem der motoren me niet meer dan een hazenslaapje toegedacht. En gisteravond was het vanzelf laat geworden met praten en nog eens praten. Was ik nu echt in Holland? Het wilde maar niet tot me doordringen. Dit was niet meer het land dat ik met kinderogen gezien had. Nederland was ver-anderd en ik zelf ook. Maar een blik naar links en rechts hielp me overtuigen dat ik inderdaad ver-toefde in het land van dijken, tul-penbollen en kostuums. Wat ik zag waren brandschoon geboende stoepjes en kunstig bewerkte vi-trage. Het ene raam was nog feestelijker aangekleed dan het andere. Net naardat de financiële toestand der bewoners was. Af en toe bleven mijn naaldhakken even klem zitten tussen de kinderhoofd-jes beneden ons. Ik twijfelde niet meer of ik wel op Hollandse grond wandelde. Want waar zag je zulke straten? Of 't moest zijn in Michi-gan, in de U.S.A., waar de Hollan-ders jaren geleden pionierswerk verricht hadden. Tussen de vele, naar de laatste mode geklede kerkgangers, zag ik zo nu en dan een Zeeuws kostuum. Ik kon m'n ogen er niet goed afhouden. Tel-kens ontdekte ik weer iets bijzon-der interessants aan deze, "lang-zaam van de baan gaande dracht." Alleen die kopspelden opzij van de muts, hier en daar aangebracht, leken me nogal bezwaarlijk voor de samenleving. Ik had tot m'n verbazing gehoord, dat zelfs in de winter deze vrouwen nog met on-bedekte armen lopen.

De familie wees naar iets in de verte: de kerk kwam in zicht. Orgeltonen vulden de pittige mor-genlucht. We liepen ineens tussen de menigte. 't Werd allemaal Zeeuws om me heen. En hoewel ik me nog geen "ik versta-geen-Hol-lands-meer-complex" aangemeten had, had ik wel een beetje moeite, het rappe taaltje van deze provin-cie te volgen.

"En dat is dan zeker de Cana-dese. En al elf jaar geleden ver-trokken, och, och! Die kan n'tuur-lijk glad gene ollands meer è?"

De familie moest het antwoord schuldig blijven, doordat we het donkerrode tapijt van het kerk-portaal betraden. De gesprekken verstomden. Het gebouw was al tamelijk vol, zodat we niet bij elkaar konden zitten. Ik stond stil voor een bank waar een paar zwarte rokken behulpzaam ver-schoven. Even later zat ik prins-heerlijk tussen twee gekostumeer-de moeke's in. Aan weerszijden was ik omgeven door een linker-en een rechterarm, die al de vier jaargetijden aanschouwen. Voor onze voeten was een verhoginkje gemaakt. Verder was de bank nogal recht-toe-recht-aan, zodat ik nogal eens ging verzitten. Ik zat op de welbekende wijze, n.l. of ik iets heel recht en lang ingeslikt had. Een duwtje in m'n rug deed me weten dat er tenminste één familielid in de buurt zat.

Het orgelspel verstilde: de pre-dikant kwam binnen. Vóór hij de kunstig uitgesneden preekstoel be-klom ontdeed hij zich eerst van z'n zwarte baret, die hij ophing aan een haak. De dienst was be-gonnen. Wat werd er hier ge-zongen! Begonnen wij, in Canada, meer thuis te geraken in onze Psalter Hymnal, dat sommige Hol-landse psalmen door ons wat aar-zelend gezongen werden? De voor-lezer begon met het voorlezen van de wet. Even later kwamen de collectezakjes, vergezeld van een stok. Haastig zocht ik naar Hol-lands geld. Ik bleef zoeken totdat ik tot de ontdekking kwam de ver-keerde portemonnaie meegenomen te hebben, n.l. die met Canadees kleingeld, dat ik gemakshalve niet ingewisseld had. De diaken kwam al nader! Wat moest ik doen? Veel gelegenheid voor een oplos-sing was er niet meer. Even later bleef even het fluwelen zakje voor mij hangen. En even rustte mijn bevende hand er boven. Maar het te verwachten geluidje, ergens vanuit de diepte, werd niet ge-hoord.

Voordat deze pijnlijke situatie zich weer herhalen kon, heb ik er met de volgende ronde een geld-stuk in gedaan dat het beeld van Koningin Elizabeth aan één kant droeg. Ik kon de zakelijke gedach-te niet onderdrukken dat mijn gift in Hollands geld ruim drie-maal zo veel werd.

De dominee was aan zijn preek begonnen. 't Was lekker warm in de kerk. De bank was wat aan mij gaan wennen en ik aan de bank. Zodoende kon ik zonder stoornissen luisteren. Maar het te-kort aan slaap van de laatste da-gen begon zich te wreken. Lang-zaam werd de baret van de predi-kant tot een zwarte stip. En even later week ook de preekstoel, mèt die hem beklommen had, langzaam achteruit. Ik werd door de slaap overmand....

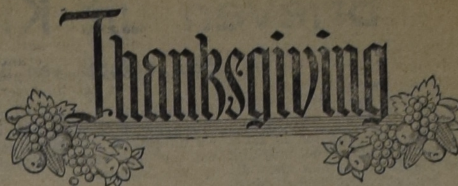
Ik vloog weer. "Fasten seat-belts!" werd ons vriendelijk ver-zocht. Onder ons vervaagde het panorama van Toronto. Nu klonk er iets dreigender: "Fasten seat-belts!" Was dat soms voor mij bedoeld? Onze kleine telg had nog-al geprotesteerd tegen de plotse-linge vastbinderij. Maar na een kleine worstelpartij zat zoonlief stevig vast. Zodoende zat ik zelf nog "los". Maar dat was gauw verholpen.

De vliegmachine kreeg nu de neiging om te gaan laveren. Maar even later vlogen we met een niet te schatten snelheid boven de wol-ken. Stewardessen liepen af en aan om het de passagiers zo pret-tig mogelijk te maken. We konden onze keus maken uit een uitge-breide collectie dranken. Koffie kon mij nog het meest bekoren. Af en toe keek ik eens uit het kleine ronde raampje. Op de zilverkleu-rige vleugels scheen een haast verblindend licht van de zon. Onder ons was een witte massa wolken. Maar af en toe flitste er een stukje blauw water doorheen. Er-gens heel ver beneden ons moest de oceaan zijn. En wij zweefden boven de aarde. Wolken onder ons. En hoeveel lagen zouden er nog boven ons hangen. De menu-kaart kwam rond. Een poosje later wer-den de mensen op de achterste banken voorzien van een blad, waarop ons diner uitgestald was. "We zijn al op Hollandse grond. Lekkere Hollandse aardappelen, jongens!" werd door de etende helft uitgeroepen. Ik kon me niet meer herinneren hoe de Hollandse aardappelen smaakten. Wèl dat ze lekkerder waren dan die van Ca-nadese makelij. Een stewardess bracht nu mijn blad. Ik doopte met spanning een aardappel in de jus en proefde. "Ja, heerlijk zeg!" riep ik ook enthousiast uit. Gelijk werd ik wakker. Een doffe bons vergezelde mijn niet onluide uit-roep. Mijn schoenen waren van de voetenbank gegleden.

Ik was letterlijk en figuurlijk weer op de begane grond terecht gekomen. Achter mij klonk het in-gehouden gegrinnik van het fa-milielid. Na een paar minuten durfde ik pas weer op te kijken. Was er een deining gegaan door de intens luisterende schare? M'n linkerbuurvrouw stak me uitnodi-gend een rol pepermunt toe. Dat brak de spanning een beetje. Ik probeerde, nu klaar wakker, de rest van de preek te volgen.

Toen de dienst afgelopen was en het orgel ons een harmonieus vaarwel toespeelde, terwijl we langzaam naar de buitendeur lie-pen, hoorde ik een ietwat bekende stem bewonderend zeggen: "Neent, ze kan nog goed ollands oor! 'k Eb ik et goed kunnen oren achterin." Weer bleef de familie het ant-woord schuldig. Dit keer vermoe-delijk uit schaamte.

Wilma Jonkheer.

And Jesus answering said, Were there not ten cleansed? But where are the nine?

Luke 17:17

Where are the nine? This is what we call a rhetorical question, one for effect. It was spoken to the multitude, but Jesus did not expect his hearers to inform him of the whereabouts of the nine le-pers who had been healed, but had failed to return to express their gratitude. The question was asked with a feeling of disappointment, for he had reason to expect other-wise. He had a right to hope, and expect that all ten, not just one of the group, would acknowledge to him personally the benefit he had bestowed.

All had come to him in their in-describable misery pleading mercy in the form of healing.

All, without exception, had been heard, and experienced in their bodies the wonderful healing pow-er of Jesus.

All were equally unworthy of the blessing they sought and received. It was grace, and grace only what had happened to them.

And now? To the amazement as well as disappointment of the Sa-viour only one of the ten, and he a Samaritan, is sufficiently grate-ful to acknowledge his Benefactor.

It has been said that one of our greatest sins is our lack of grati-tude. It is so human, so natural to receive, to enjoy, or even to take for granted, but so difficult to say "thank you".

It is the season of the Canadian Thanksgiving Day. Canada, all of it, must return thanks for blessings received. Our national government acknowledges that God has remem-bered our Land the past season with all sorts of favours and re-quests of the citizens, that they do not forget to return thanks to the great Giver of all gifts. It is true that Canada is passing through a political and financial crisis, that there is unemploy-ment — though also this situation is improving — and that there are innumerable social and domestic problems, who, on the other hand, will count the blessings enjoyed?

Industry has forged ahead, while the produce of forest and field, garden and orchard, of lake and stream has been enormous . Do think of all the underground wealth, that has in the past year been brought to the surface. Be-sides there are all the spiritual blessings and opportunities we en-joy in this free land. And may we never fail to think of those who are less favoured!

Are we worthy of all these bles-sings? We are no more deserving than the ten lepers. How many, then, are humbly thanking God? We have no idea. Will it again be one out of ten? We have reason to expect, that among those, who will read this paper, the percentage will be much higher.

May it not be said of us: "Where are the nine?" May we, who have come to this country as "stran-gers", set in this a good example.

The year of good Thou crownest,
The earth Thy mercy fills,
The wilderness is fruitful
And joyful are the hills;
With corn the vales are covered,
The flocks in pastures graze;
All nature joins in singing
A joyful song of praise.

May the redeemed join in the song of thanksgiving.

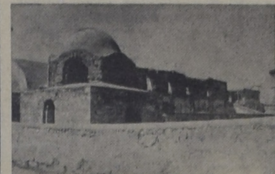
Brieven uit Klein Azië

door Frances van Belzen

II.

Het is de bedoeling om in Iznik te overnachten, om zoveel mogelijk van de plaats te kunnen zien, die zoveel bezienswaardigheden biedt. We stappen het netst uitziende hotel binnen, één van de drie die er in de plaats zijn. Als ik op zoek ga naar een wasgelegenheid, kan ik er echter geen vinden en vraag me af of dit misschien op een andere verdieping is gelegen. De gids zal er wel meer van weten en hij spreekt tenslotte een heel klein beetje Engels. Tet enige dat hij ons echter kan meedelen is: Hotels Iznik no water. Allereerst krijg je het gevoel, dat je elkaar toch niet helemaal begrijpt, maar tenslotte kom je tot de ontdekking dat er werkelijk geen water aanwezig is. We zijn dus aangewezen op het kraantje aan de overkant van de weg, waar een groot deel van de inwoners hun watervoorraad komt halen en zoals ik de volgende morgen ontdek, sommigen zich ook komen wassen. Gelukkig dat we een emmertje in de auto hadden en dit dus goede diensten kon bewijzen. En och, als het moet kun je je ook op die manier wel wassen. Een ander grappig voorval dat we beleefden, was het inwisselen van geld op de enige bank die Iznik bezit. Allervriendelijkst worden we ontvangen wanneer we het doel van onze komst uitleggen aan één van de employees die een paar woorden Engels verstaat. Een gemakkelijke stoel wordt ons aangeboden, cigaretten komen op tafel en we krijgen een heerlijk glaasje thee. Onderwijl belt de dienstdoende beambte diverse mensen of instellingen op. Hij heeft het maar druk met ons. Het resultaat is echter dat wij en ook zij, tot de conclusie komen dat we geen dollars of ander geld ingewisseld kunnen krijgen. Daarvoor moeten we in Istanbul zijn en daar dit nu niet direct naast de deur ligt, knopen we de eindjes aan elkaar en doen het met het aantal Lires dat we op zak hebben.

Nu gaan we echter de plaats zelf bezichtigen, want dat immers was het doel van onze tocht. Het museum van Iznik is sinds 2 jaar in gebruik en toont ons een goed geordende collectie van de voorwerpen, die in de loop der jaren zijn opgegraven. De president van het museum is een enthousiast man, die veel liefde voor dit werk aan de dag legt en zich geen moeite ontziet om vragen te beantwoorden en uitleg te geven. Er staan prachtige Griekse stukken beeldhouwwerk, een aardig aantal oude munten en dan vooral het beroemde Turkse tegelwerk in hun verschillende kleuren en mooie motieven. Ook treffen we er een paar kleine marmeren sarcophagen aan uit het tijdperk der kruisvaarders, evenals grafstenen met het kruisvaarders kruis erop. In Turkse bewoordingen staat op de kaartjes aangegeven wat het is en waar het werd opgegraven, en onze rondleider vertaalt het voor ons in het Engels of Frans. Men is in Turkije nog niet op toeristen ingesteld en alles staat dus nog wat in de kinderschoenen. Dezelfde president ontmoeten we wat later ook weer bij de St. Sophia kerk, waar destijds het 7e Concilie werd gehouden (787 A.D.). Door brand en aardbevingen is deze kerk verschillende malen verwoest en men vermoedt dat op deze zelfde plaats in 325 A.D. het eerste Concilie heeft plaatsgevonden. Het deel van de voormalige Christelijke kerk over is gaan we door een hek binnen. Zodra we de trappen afgedaald zijn zien we voor ons een mozaiek in de grond dat nog in prima staat verkeerd. Het is een vierkant waarin een cirkel zich in het centrum bevindt, symbolisch voorstellend de Christus figuur. Hier omheen gegroepeerd zijn 8 kleine cirkels van verschillende kleur en één cirkel in elke hoek, voorstellend de 12 apostelen. De verschillende kleuren van de kleine cirkels tonen aan de verscheidenheid van mening van de apostelen onderling. Recht tegenover dit mozaiek zijn nog de tekenen van het altaar. Een marmeren steen ligt ervoor in de grond

Twee opnamen van de St. Sophia kerk in Iznik.

en vermoedelijk is dit een nog niet opgegraven sarcophage. Aan weerszijden hiervan bevinden zich twee koepels, waarvan in de rechter nog vaag een paar fresco's zijn te zien, die de Christus, Maria en een apostel afbeelden. Kort geleden heeft men in deze zelfde koepel een sarcophage opgegraven met beenderen, die vermoedelijk toebehoorden aan een Aartsbisschop van het 7e Concilie, die daar toen bij aanwezig was. De opgegraven sarcophage bevindt zich nog op dezelfde plaats. Natuurlijk komt de vraag naar voren, waarom diverse Concilies in Iznik, oftewel het oude Nicaea werden gehouden. In vroeger jaren was Nicaea een zeer belangrijke plaats en is zelfs de hoofdstad van Bithynia geweest, ver voor de geboorte van Christus. Er heerste toen grote welvaart in deze stad en de naam is dikwijls veranderd gedurende de jaren. Het werd Nicaea genoemd naar de vrouw van een der bezetters. Het Christendom was er al vroeg verbreid en het is dus niet zo heel erg te verwonderen dat men deze plaats koos voor de verschillende concilies. Misschien zou Istanbul de voorkeur hebben gekregen, dat in 325 A.D. reeds hoofdstad van het land was, maar daar heerste juist in die tijd onrust en revolutie. De nu bekende Aya Sophia was toen ook nog niet klaar, wat misschien ook een reden geweest is om het concilie in Nicaea te laten plaatsvinden. Onze oude kerkvaders moesten zich echter wel wat getroosten om in die tijd een dergelijke afstand af te leggen om een concilie te gaan bijwonen. Per auto neemt het niet lang om de 150 km van Istanbul af te leggen en kun je het gemakkelijk in een paar uur berijden. Wanneer dit echter per ezel of wellicht kameel moet geschieden, ziet het er iets anders uit. En niet alleen kwamen zij uit Turkije naar Iznik, maar ook vanuit Griekenland, Italië en omgeving. Dit heeft hen zeker weken genomen, eer zij op de plaats van bestemming arriveerden, ondertussen wellicht nadenkend over de taak en besprekingen die hen te wachten stond. Want ook zij hadden te kampen met de verschillende stromingen van moderne opvattingen. Immers op het Concilie waren ook afgevaardigden aanwezig die Christus als de Zoon van God loochenden. Zoals bekend, overwon echter het Orthodoxe Christendom van de West en werd de geloofsbelijdenis van Nicaea, welke de meeste Protestantse Nederlanders ongetwijfeld kennen, opgesteld. In verscheidene Gereformeerde kerken in Nederland wordt momenteel deze geloofsbelijdenis gebruikt.

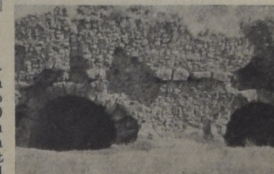
De oude, dikke muren om de stad, zowel als het Romeinse Theater, waarvan nog overblijfselen zijn, getuigt ook alwaar van de belangrijkheid der plaats in vroegere tijden. De muur is ongeveer 4½ km lang en 10—15 meter hoog. We hebben ons de moeite getroost er bovenop te klimmen om zodoende een prachtig uitzicht te verkrijgen over het meer van Iznik, dat 300 vierkante km groot is en waar de kruisvaarders in 1097 hun schepen naar binnen loodsten, na deze eerst vanuit de Golf van Izmit gehaald te hebben en over land naar het bovengenoemde meer brachten. Zoals bekend werden de schepen op karren geladen om ze op die manier naar het meer te kunnen vervoeren. Een paar jaar later zocht een der toen heersende keizers (Theodor I Lascaris) zijn toevlucht in de stad en maakte het weer tot hoofdstad.

Zoals al eerder genoemd, zijn van het Romeinse Theater nog overblijfselen te zien. Het merendeel ligt nog bedolven onder puin en vuil en men heeft slechts een klein begin gemaakt met de opgraving. Het wekt grote bewondering wanneer men deze kunstwerken bezichtigt. Vooral de enorme rotsblokken die op elkaar gestapeld zijn en zodoende gewelven vormen.

In heel vroeger tijden (123 A.D.) werden hier elke 5 jaar religieuze feesten gehouden ter ere van Dyonysos, de mythologische stichter van de stad. In later jaren werden deze feesten gehouden ter ere van Romeinse keizers, waarvan gevonden munten nog getuigen. En op het ogenblik zijn de overblijfselen omgeven door een haag van noten- en vijgenbomen, waar iedereen zo maar kan plukken en eten. Hier en daar staat ook een felgekleurde, rode granaatappelboom, die haar vruchten ten toon spreidt. En in de omgeving is dan ook nog het aquaduct, dat destijds door de Romeinen werd aangelegd en waar de cypressen weer statig op neerkijken.

Temidden van deze oude en historische gebouwen en resten, liggen vreedzaam de landerijen en moestuinen van Iznik. De grote welvaart is voorbij, want o.a. de beroemde Turkse Keramiek die haar zetel had in de stad omstreeks de 16e eeuw, is sinds lange tijd overgeplaatst naar Istanbul. De z.g. Green Mosque toont hiervan nog de schoonheid in haar minaret, die bezet is met prachtig groen tegelwerk.

De bevolking leeft nu in hoofdzaak van de druiventeelt. Vooral buiten de stadsmuren ziet men velden van druivenstruiken, waar de bekende muskaatdruiven in grote trossen aan hangen. Het merendeel van de landarbeid schijnt door vrouwen en meisjes gedaan te worden. In de tuinen of terrasjes van de eetgelegenheden zien we alleen mannen, die een spel spelen of zomaar wat zitten te praten. Als we later op de dag door de plaats een wandeling maken, zien we door een geopende deur een groep vrouwen op de grond zitten. Ik ga wat dichterbij staan om te kijken wat ze doen. Het lijkt op deeg rollen, dat op een plank wordt gedaan en anderen houden zich bezig met een of ander handwerk, wat nog veel gedaan wordt in Turkije. Er is veel borduurwerk te bewonderen en ook het weven van linnen wordt nog als huisarbeid verricht. Lang kan ik van dit tafereeltje echter niet genieten, want de deur wordt door een der kinderen voor mijn neus dichtgedaan. Zo'n Westerse pottenkijker hebben ze helemaal niet nodig.

Het Romeinse theater in Iznik, gebouwd in A.D. 112.

De vrouwen die in de vroege avond van het land komen, zittend op een ossenwagen of ezeltje, trekken de sluier voor het gezicht zodra er een man in de buurt komt. Als vrouw zijnde wordt het me soms toegestaan een foto van hen te maken, maar de ouderen willen met het boze camera-oog liever niets te maken hebben. De mannen en kinderen daarentegen, die later op de dag de kudde naar huis voeren, staan onbevangen tegenover de Westerling.

Het is voor ons een uitzonderlijk beeld om deze mensen in hun dagelijkse doen gade te slaan en te zien hoe het vee na de warme dag huiswaarts keert en zich laaft met het water dat in goten aan weerszijden van de dorpsstraat stroomt. Een paar uur tevoren konden we er de kleine kinderen in zien poedelen en pootje baden.

De meer moderne generatie der vrouwen verkleedt zich 's avonds om zich te gaan verpozen aan een der uitspanningen aan het meer, waar keihard de radio haar monotone Turkse muziek uitgooit.

Wanneer de zon snel ondergaat, de silhouetten van de bergen vervagen en het duister in 20 minuten is gevallen, genieten we nog even na aan de oevers van het meer, waarvan het water licht na de warme dag. De ruines zijn in duisternis gehuld en kunnen we niet meer bewonderen. Nu staan we in stille bewondering te kijken naar de opkomende maan en de lucht, die bezaaid is met sterren.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(13)

MOEILIJKHEDEN

De vorige maal hadden we het over de verkondiging van het Woord en het houden van diensten, en dat bracht ook z'n eigenaardige moeilijkheden mee.

Het eerste was: bepalen waar men zou samenkomen.

Veelal begon men in de woonkamer van één van de gezinnen. Waar enkelen niet te ver uit elkaar woonden trachtte men ze bij elkaar te brengen. Ieder begreep dat dit van voorlopige aard was, maar men moest op de een of andere manier een begin maken. Zo zijn veel gemeenten in de "States" begonnen — mijn vroegere gemeente in Rock Valley, Iowa, begon zo met zeven gezinnen, en de dominee stond achter de naaimachine — zo ging het in Canada eerst ook. Ik kan me zo maar herinneren dat ik diensten leidde in een woning te Ilderton, Glencoe, Exeter, London, en meer, zelfs in Van Kleek Hill, in de buurt van Ottawa. Het was mooi, huiselijk, erg gezellig, men kreeg ook nog wel eens een kopje thee, maar het was meestal niet lang van duur. Indien er wat groei in zat moest men al spoedig uitzien naar meer ruimte; indien niet, dan werd zo'n huiselijke groep ingelijfd bij de naastbijzijnde grotere groep. Maar zo hebben toch onderscheidene gemeenten haar begin gehad in woonkamers, en daar zijn nog wel mooie herinneringen aan verbonden.

Kon men met een kamer niet of niet meer volstaan, dan sloeg men heel natuurlijk het oog op een bestaande kerk. In veel gevallen gelukte het die in gebruik te krijgen. Zo ging het in Aylmer, Ilderton, Clinton, Exeter, Strathroy, Jarvis, Bloomfield, Trenton, Kitchener, en veel meer. Vele bestaande kerken hebben ons op die manier voortgeholpen. Niet altijd was men zo gelukkig. In St. Thomas moest men jaren vergaderen in een gymnastiekzaal in de YWCA. Allerlei mooie (?) prenten versierden de wanden. Men moest beslist de ogen afwenden om in de dienst in te leven. In de week, bij een trouwgelegenheid of zo, konden we een nabijzijnde Presbyterian Church gebruiken, maar 's Zondags moesten we weer naar de prentenkamer. Wat een opluchting toen men een eigen kerk kreeg! In Strathroy vergaderden we ook een tijd lang in de Town Hall. Het had nogal wat voeten in de aarde om die te krijgen, maar het gelukte. Met die naakte vloeren en krakende losse stoelen en een snel groeiende gemeente, die er tenslotte haast niet meer in kon, was het niet altijd even stichtelijk. We wilden gaarne beginnen in London; de commissie drong er ook op aan. Ik kon geen plaats vinden. We wilden graag 's avonds beginnen, in het Engels, maar de kerken waren bezet. De YMCA en YWCA hadden geen ruimte. De Freemason Hall wel maar dat moest $ 35.00 per dienst kosten! Kort daarna kregen we in de zomermaanden de beschikking over een kerk maar in de herfst was die vreugde weer voorbij. Toen kregen we de Orange Hall, een vunzig, vuil hol onder de grond. Daarna konden we de vroegere Pentecostal Church gebruiken, die was overgenomen door een lodge en wij mochten daar des Zondags vergaderen. Het gebouw was ruim genoeg, maar kaal, koud. Zaterdagsavonds werd daar gedanst en gedronken. Zondagsmorgens kon men dat ruiken, er hing een zware lucht, het preekgestoelte was bedekt met stof. Maar het was een plaats om te vergaderen en daar begon de gemeente London. Wat een blijdschap toen we daarna een eigen kerk konden kopen! Anderen vergaderden in soortgelijke zalen met losse stoelen, en zo meer. Ik herinner me een plaats waar men op de derde verdieping samenkwam. Ik denk aan een andere plaats zo laag en bedompt dat mij de woorden als het ware in de keel bleven steken. Als ik eraan denk voel ik nog het verdriet. Wie die tijden meegemaakt heeft kan echt dankbaar zijn voor de kerken die we nu mogen hebben.

Had men een vergaderplaats dan was het volgende probleem: hoe de mensen naar de kerk te krijgen. Heel enkelen konden lopend komen. Sommigen kwamen op de fiets: in de eerste jaren zag men veel Nederlandse fietsen. Het gebeurde dat een boer z'n mensen bracht, maar dat was sporadisch. In Aylmer gelukte het een korte tijd een bus te huren. Die reed dan om de mensen naar Aylmer te brengen over Port Stanley, St. Thomas, dicht bij London langs, Oost, Zuid en West in een grote zwaai naar Aylmer. Daar waren twee uren voor de dienst en twee na de dienst mee gemoeid. De zijwegen waren nogal ruw. Sommigen die achterin de bus terecht kwamen werden onderweg ziek van al het gehots op en neer en gingen natuurlijk met grote tegenzin weer terug. We hebben dat niet lang volgehouden: het kostte nogal en het werd ook al moeilijker een bus te huren.

Van onverwachte zijde kregen we hulp: De gemeente van mijn broer, Ds. George Gritter, in Kalamazoo, Michigan, verzocht me daar over ons werk te spreken en verraste ons met een gift van $ 1000 voor vervoer. Met een klein beetje daarbij kochten we een gebruikte panel truck. Dat hielp: de truck legde twee reizen af vóór de dienst en twee erna; chauffeurs hadden we die konden rijden, en niet te langzaam! Maar het liep goed af, al hielden we onze harten wel eens vast.

Maar die truck kon ook niet allen vervoeren en was straks ook af. Zo spoedig mogelijk gingen onze mensen zelf een auto aanschaffen, niet de beste, maar het liep. Maar daar moest ook wat tijd over verlopen.

Reeds noemde ik dat we van onze gemeente in Grand Rapids een splinternieuwe Chevrolet meekregen. Dat beestje heeft in dat eerste jaar wat afgesjouwd. Twaalf, dertien personen was niet ongewoon. Een tijdlang was dat vaste regel om de andere Zondagavond, als we in Ilderton dienst hadden. Men zei dan: "De halve gemeente komt in dominee zijn wagen." Als de dienst over was gingen we zingend met een volle wagen naar huis. Een groot gezin van twaalf personen kwam aan. Dominee kwam ze halen. "Hoeveel denkt u mee te nemen?" vroeg de vader. "Nu, stop ze er maar in," was het antwoord. Een ander gezin telde vader en moeder en tien kinderen en de verloofde van de oudste dochter. De auto werd volgestopt, twee meisjes konden er niet meer in. Wat nu? Ze wilden toch graag mee. "Wel, meisjes," zegt dominee, "ik heb de trunk nog." "Nou, dat is goed." Ze halen vlug een deken uit het huis, kruipen in de trunk en rijden in staatsie naar de kerk.

Ja, dat vervoer was een probleem. Toen de mensen zelf wagens gingen aanschaffen werden ze in dienst gesteld om ook anderen af te halen. We hadden soms een lijst: die moest die halen, enz. Het ging niet steeds even vlot. Het was beslist niet mogelijk al de mensen elke Zondag in de kerk te krijgen. En men wilde toch zo graag komen: er was maar één dienst en dat was voor velen de enige gelegenheid om elkaar eens te ontmoeten. Wat die ouwe wagens in die eerste tijden betekenden kan men uit het een en ander wel afleiden. Men was wat blij als men kon rijden. We moeten dat maar niet vergeten; we moeten God nog maar gedurig danken dat het nu zoveel gemakkelijker is.

(Wordt vervolgd.)

De Nieuw-Guinea Kwestie

Het vraaggesprek, dat Mr. Velthoen heeft gehad met de Nederlandse professor Dr. H. Bergema en dat wij plaatsten in ons nummer van 20 Juli jl., heeft blijkbaar nogal de aandacht getrokken. Wij ontvingen zelfs een reaktie uit Nederland.

Een van de onderwerpen, die in het gesprek met professor Bergema ter sprake kwamen, was de Nieuw-Guinea kwestie. De Nederlandse briefschrijver, de heer G. Buiten te Eindhoven heeft bepaalde bezwaren ingebracht tegen wat in het gesprek zou zijn gezegd. Het is niet onmogelijk dat ook onder onze lezers, van wie er verscheidenen in Indonesië zijn geweest, dergelijke gedachten leven. Daarom laten wij eerst de brief van de heer Buiten volgen en plaatsen daaronder het antwoord van professor Bergema.

•

Geachte Professor Bergema,

Van een goeie kennis kreeg ik "Calvinist Contact" van 20 juli j.l. met het daarin voorkomend verslag van een gesprek met u.

En als ik u nu zeg dat ik van dit verslag met heel gemengde gevoelens kennis heb genomen dan druk ik me wel erg eufemistisch uit.

Het moeilijkst was voor mij wel te verteren de kennelijke schijn van onwaarachtigheid die u met uw beschouwingen — zoals deze in gemeld blad zijn weergegeven — hebt gewekt.

En ik zal u nader aangeven waardóór deze schijn is gewekt.

1. Moet ik werkelijk aannemen,, dat u, die 27 jaar in "Indonesie" hebt gewerkt, nog steeds niet weet dat Soekarno NIMMER OP BOVEN-DIGOEL gevangen heeft gezeten? Dat is toch niet te geloven? Want sinds dat verhaaltje opgeld ging doen is het in zoveel bladen op zo duidelijke wijze weerlegd dat zelfs massa's Nederlanders, die evenals ik, nooit in "Indie" zijn geweest, al lang beter weten.

2. U wekt de indruk juist het belang van de Papoea's op het oog te hebben als u pleit voor overdracht van de soevereiniteit over Nieuw-Guinea aan Soekarno. Want, zegt u, de tijd van koloniaal bewind is voorbij en komt nooit meer terug.

Tegen deze voorstelling van zaken heb ik twee bijzonder ernstige bezwaren. Allereerst schijnt het u zelf te ontgaan, dat, als uw wens in vervulling gaat, de Papoea's, die tot dusver nog nimmer het "koloniale bewind" als een druk hebben gevoeld waarvan zij zo spoedig mogelijk bevrijd wensen te worden, door uitlevering aan Soekarno eerst recht onder een koloniaal bewind komen zonder enig perspectief dat voor hen de dageraad van de zelfbeschikking nog ooit zal aanbreken. En als u er dan nog aan toevoegt: "Gelukkig heeft men dat de laatste paar maanden in Nederlandse, met name anti-revolutionaire kringen, ingezien", dan doet u hiermede groot onrecht aan mij en talloze gelijkgezinden alsof het er ons om te doen zou zijn het "koloniale" bewind te handhaven.

Professor Bergema, u en ik zijn beide gereformeerd opgevoed. Dit geeft mij, naar mijn gevoelen, het recht tot de veronderstelling dat uw "opvoeding" wel niet zo heel veel van de mijne zal hebben verschild. Maar dat betekent dan dat het u en mij als het ware met de paplepel is ingegeven dat heel ons beleid t.a.v. "Indië" moest zijn gericht op de zelfstandigmaking van de volken van de archipel en dat wij te dezer zake van Gods wege met een zware verantwoordelijkheid waren belast, zodat liefde voor die volken onze drijfveer moest zijn en niet geldelijk gewin.

En daarom trof het me pijnlijk dat u het ijveren van mij en veel anderen voor het zelfbeschikkingsrecht van de Ambonezen en de Papoea's kennelijk toeschrijft aan "koloniale" overwegingen.

Is dit niet een tikje liefdeloos van u?

En drukt het odium van een "koloniale' 'gezindheid niet veel meer op u en uw geestverwanten dan op mij en de mijne?

3. In de derde plaats heeft uw roerend verhaal over de door dr. Verkuyl geleide kerstwijding in het paleis van Soekarno mij volkomen onberoerd gelaten.

Want sinds deze dr. Verkuyl een speciale afgezant naar mevrouw prof. v.d. Molen en naar prof. Zuidema zond om dezen te bewegen hun steun aan onze stichting bij de strijd voor het *recht* te beëindigen moet niemand mij meer komen vertellen dat hij hierbij door Bijbelse overwegingen werd geleid. Want daarvoor lag het opportunisme er toch wel wat ál te dik op!

4. Ten vierde is het voor mij volslagen onbegrijpelijk hoe u zoveel goeds van Soekarno kunt vertellen zonder ook maar met één woord te reppen van de oceanen van leed die deze dictator over een ontelbaar aantal Nederlanders heeft gebracht èn over héél zijn "eigen" volk. De wereldgeschiedenis kent toch geen dictator die zich nòg minder aan een gegeven woord of een ondertekend verdrag heeft gebonden gevoeld dan hij?

En daarom ontgaat het mij ook te enen male hoe u in dit licht nog zo hoog kunt opgeven van de godsdienstvrijheid in Indonesië! Wie zal zeggen waarom hij vandaag nog deze houding aanneemt om misschien morgen zijn jasje weer te keren? Waarom pleit u er niet voor dat de kerken — in Nederland en in Indonesië — Soekarno opwekken het recht te handhaven en waarschuwen tegen rechtsverkrachting zoals in de bezettingstijd in onze kerken tenminste nog gebeurde m.b.t. de jodenvervolgingen?

Het doet me werkelijk meer leed dan ik kan zeggen dat u zo weinig oog blijkt te hebben voor de rechtshandhaving als basis voor de hele samenleving. Ook *uw* "Trommius" zal toch wel, evenals de mijne, vier hele kolommen gevuld hebben met verwijzingen naar teksten die hiervan getuigen!

5. En tenslotte moet het mij van het hart dat ik me niet kan voorstellen dat u werkelijk nog waarde hecht aan de garanties van de V.N.

Is het dan voor u nog niet duidelijk, dat deze volkerenorganisatie, die als hoofddoel heeft het voorkomen en bestrijden van geweld door handhaving van het recht, totaal failliet is sinds de geweldpleging van India jegens Goa werd geslikt zonder er zelfs maar één woord aan te wijden?

Waarde professor Bergema, ik heb — daarvan ben ik mij bewust — duidelijke taal gesproken.

Maar het is mijn oprechte overtuiging dat de zaak van Koning Jezus dit noodzakelijk maakte. En als ik in enig opzicht verkeerd zie dan zal ik mij om Zijnentwil daarvan ook zonder reserve laten overtuigen.

Met vriendelijke groeten,
G. Buiten.

Geachte Heer Buiten,

Bij de stapel post, die na mijn terugkeer uit Amerika en een korte vacantie daarna in Frankrijk, op mij lag te wachten, bevond zich ook Uw brief van 13 aug. j.l.

Mag ik beginnen met U hartelijk dank te zeggen voor deze brief, waaruit oprechte bezorgdheid spreekt voor mijn (volgens U) verkeerd inzicht in alles wat er de laatste jaren zich in Indon. en i.v.m. N. Guinea heeft afgespeeld. Er zijn maar al te veel broeders, die dadelijk hun oordeel in de pers bekend maken, vóórdat ze zich persoonlijk per brief of anderszins met de betrokken personen in verbinding hebben gesteld. U hebt dat niet gedaan en daarvoor ben ik U dankbaar.

Nu beschik ik hier niet over het door U vermelde verslag in Calv. Contact. Mijn vrouw, die nog in Amerika is, schreef mij, dat ze het daar ontvangen had en het mij zou toezenden, maar tot nu toe heb ik dat nog niet ontvangen. Ik weet dus niet precies wat van ons gesprek is opgetekend. Uit wat U me schrijft moet ik wel opmaken, dat er onjuistheden staan in de weergave, want natuurlijk weet ik heel goed, dat Soekarno nooit in Boven-Digoel geinterneerd is geweest. Hatta wel, maar Soekarno niet. U kunt dat vermeld vinden N.B. in het boek, dat ik daarover zelf gepubliceerd heb ("Pioniers van het Nieuwe Azië")en in verschillende artikelen van mijn hand (o.a. in "Ad Fontes").

Voorts ben ik, evenals de meerderheid van onze A.-Rev. fractie in de beide Kamers, inderdaad van oordeel, dat de thans gekozen oplossing van het N. Guinea-vraagstuk, die ik, zoals U weet, tevoren steeds heb bepleit, en ook al verleden jaar als de enig mogelijke heb voorspeld, de beste is voor de Papoea's. Natuurlijk zouden ze het onder ons bestuur beter hebben gehad dan onder het Indonesische Daarover bestaat tussen ons geen verschil van mening, maar de gehele ontwikkeling in Azië bracht met zich mee, zoals ieder die ook maar enigszins op de hoogte was op z'n tien vingers kon uitrekenen, dat ons bestuur daar niet te handhaven was dan door een oorlog en zelfs dan nog hoogstens voor enkele jaren en met al de vreselijke gevolgen voor de Papoea's zelf, zoals Dr. Bruins Slot niet moede wordt telkens weer naar voren te brengen, o.a. op 't Convent in Utrecht. Heus, mijnheer Buiten, er is eenvoudig geen ander alternatief voor N.-Guinea, hoezeer U en ik dat ook mogen betreuren.

N. Guinea kan niet zelfstandig verder gaan. Daarvoor is het veel te arm. Aansluiting bij Australië zou dat werelddeel in een onmogelijke verhouding tot Indon. brengen. Een Indonesische Unie acht ook Dr. Van Baal uitgesloten.

Wij heben daarom al jarenlang gepleit voor een vreedzame oplossing met Indon., waarbij, als dat jaren geleden gedaan was, een betere overgangsperiode voor N. Guinea bedongen had kunnen worden dan nu het geval was. Om beloften of verzekeringen van Soekarno geef ik niet veel, maar het is voor Indon. zelf belangrijk, dat N. Guinea tenslotte con amore zich bij Indon. voegt, waarop 't aangewezen is voor z'n voortbestaan. En dat is een heel wat reëler basis dan toezeggingen van Indon. zelf.

Ik ben overtuigd, dat U en vele anderen met U, het beste voor N. Guinea voor hadden, en dat U werkelijk een beleid voorstond, dat op zelfstandigmaking van N. Guinea was gericht (was dat ook maar zo geweest in de laatste decennia vóór de tweede wereldoorlog t.a.v. Indonesië, toen wij daarvoor pleitten, maar bij U en de Uwen geen gehoor kregen!), maar mijn bezwaar is, dat Uw ijveren voor "zelfbeschikkingsrecht" voor N. Guinea (en Ambon) buiten Indon. om irreëel is en op volslagen onkunde van de werkelijke situatie berust. N. Guinea nòch Ambon zouden zich "zelfstandig", los van (en vijandig tegenover) Indon. kunnen handhaven. Wie werkelijk met het lot van Ambonezen en Papoea's bewogen is (en ik ben dat niet minder dan U) zal zich bij z'n streven naar rechtshandhaving in deze wereld niet met illusie's, maar met het politiek mogelijk bereikbare moeten bezighouden. U moet maar eens lezen wat Prof. H. Bavinck in zijn opstel over "Chr. Politiek" (in "Verzamelde Opstellen") daarover zegt. Daar behoort ook een niet loslaten van de U.N.O. bij, ondanks al haar gebreken en falen.

Ik hoop, dat U deze "duidelijke taal" op dezelfde wijze in overweging zult willen nemen als ik met de Uwe heb gedaan.

Met vr. groeten, hoogachtend,
(w.g.) H. Bergema

In hoeverre is er culturele meervoudigheid?

(Can. Scene) — Kunnen wij ons tot één natie ontwikkelen en tegelijkertijd culturele meervoudigheid handhaven? Aldus luidde het onderwerp van bespreking tijdens de kortgeleden in Port Elgin, Ontario gehouden tweede Ontario Conference on International Group Relations. In hoeverre zijn de oudere Canadezen bereid verschillen in nieuwaangekomenen te accepteren?

Oorspronkelijk was men van mening dat Canada door haar afstamming van twee culturen — Frans en Engels — vanzelfsprekend een begrijpende houding zou aannemen tegenover nieuwe groepen, die de gewoonten en gebruiken uit hun land van afkomst hier probeerden aan te houden. Een kortgeleden in Hamilton gehouden onderzoek wees echter uit dat vele van de oudere inwoners van Canada een hekel hadden aan mensen die een andere dan de Engelse taal in het openbaar gebruikten. En volgens Dr. Frank Vallee, Professor of Sociology aan de McMaster University in Hamilton valt ook de Franse taal daaronder. Verdraagzaamheid tegenover een andere cultuur bleek alleen te bestaan zover het oude volksgebruiken van andere volksgroepen betrof en activiteiten die niet te nauw die van gevestigde Canadese groepen raakten. Bovendien wordt er zeer op aangedrongen dat de ethnische groepen zich bij de mening van de grote meerderheid aansluiten wat betreft de beoordeling van wat belangrijk en wat van minder belang geacht moet worden.

Terwijl "expressieve" en culturele bijdragen van een groep stilzwijgend wordt goedgekeurd, staan Canadezen in het algemeen afwijzend tegenover een ethnische groep, die zelf het heft in handen neemt op het gebied van maatschappelijk werk of onderwijs. Ook schijnt men overgevoelig te zijn voor het maken van onderscheid in politiek en economie voor hen die uit hetzelfde land afkomstig zijn. De meerderheid is van mening dat een politiek candidaat gekozen dient te worden om wat hij waard is, niet om wat voor afkomst hij heeft. Op economisch gebied is het ideaal vanzelfsprekend, afgezien van iemands ethnische afkomst — "van ieder naar zijn vermogen — aan ieder naar zijn behoeften".

Dr. Vallee wees er op dat de in bijna alle landen plaats vindende industrialisatie de oorzaak is dat zich in elk land een bijna gelijke levenswijze ontwikkelt — wat de oude gebruiken ook zijn mogen. Deze druk van een industriegemeenschap maakt ons eerder min of meer gelijk dan verschillend.

Men stemde toe dat een werkelijk meervoudige gemeenschap verschillen toelaat en dat het erfgoed, meegebracht uit een ander land, gebruikt moet worden voor de verrijking van toekomstig Canada. Het afkomstig zijn uit een vreemd land behoeft niet noodzakelijkerwijs een conflict in loyaliteit met zich mee te brengen en we behoeven ons niet ongerust te maken over onze meervoudigheid, aldus Dr. Vallee. De oudere inwoners van Canada dienen zich echter de veelzijdigheid van hun cultureel erfgoed meer bewust te worden, die reeds vanaf het begin van Canada's geschiedenis heeft bestaan, opdat men zich ook beter zal gaan realiseren welke voordelen en schatten deze culturele meervoudigheid ons oplevert.

OPENING STATEN GENERAAL VAN NEDERLAND

In Nederland begon de nieuwe zittingsperiode van het "parlement" op Dinsdag 17 September met het uitspreken van de Troonrede door H.M. Koningin Juliana. Bovenstaande foto werd tijdens te Troonrede genomen. V.l.n.r. Prinses Irene, Prins Bernhard, H.M. de Koningin, Prinses Beatrix en Prinses Margriet.

EEN WAARSCHUWING AAN DE VRIJE WERELD

Een aantal Oekrainische Baptisten uit Noord- en Zuid-Amerika, Australië, Nederland, België, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Engeland, verzochten het 5e Plenaire Congres van de ICCC de volgende waarschuwing aan de vrije wereld en het volgende protest te publiceren:

1. Er is geen persoonlijke en godsdienstige vrijheid in de U.S.S.R.
2. De christenen worden vervolgd en de kerken worden gesloten in het bijzonder in de Oekraine.
3. De leiders en de godsdienstige organisaties worden geleid en beheerst door de Communistische Partij en de Minister voor Godsdienstzaken in het Kabinet van de U.S.R.R.
4. De kerken en de leiders worden gebruikt om het Communistische en Atheistische program van het Kremlin te bevorderen.
5. Het aanvaarden van Sovjet leiders in de Wereldraad is een openlijke bemoediging van de Communistische propaganda in de Vrije Wereld door middel van de kerken.
6. Daarom protesteren wij tegen de aanvaarding van agenten van Chroesjtsjev in religieuze gewaden in de Wereldraad en wij waarschuwen de christenen in de Vrije Wereld voor het grote gevaar dat uit deze daad voortvloeit.
7. Wij verzoeken het Congres van de ICCC te bidden en te arbeiden voor de bevrijding van de volken die door het Russische Communisme in slavernij zijn gebracht en te bidden voor de lijdende kerk van Jezus Christus achter het IJzeren Gordijn.

(ICN)

AMERIKAANSE RECHTSTREEKSE INVESTERINGEN IN CANADA BELOPEN $11,8 MILJARD

Volgens het jongste jaarrapport van het U.S. Department of Commerce zijn de rechtstreekse Amerikaanse investeringen in Canada thans tot $11,8 miljard gestegen. In het afgelopen jaar namen zij nog met $600 miljoen toe. In 1953 beliepen ze nog "slechts" $3,6 miljard. Het meeste Amerikaanse kapitaal is in de industrie geinvesteerd, daarop volgen aardgas- en petroleum industrie en op de derde plaats komt de mijnbouw.

In 1961 brachten Amerika's rechtstreekse investeringen in Canada $684 miljoen op, slechts weinig minder dan in 1960 ($718 miljoen). In de industrie werd $360 miljoen verdiend, in de petroleum-industrie $121 miljoen en in de mijnbouw $90 miljoen. De overige $113 miljoen kwam uit andere Canadese bedrijfstakken.

De Amerikaanse toevloed van kapitaal naar Canada zowel als de herinvesteringen in Canada liepen in 1961 terug. In totaal beliepen deze in 1961 zoals vermeld $600 miljoen, tegen $900 miljoen in 1960. Sedert 1950 zijn de Amerikaanse rechtstreekse investeringen in Canada jaarlijks met gemiddeld $750 miljoen toegenomen.

In 1961 werd door de Verenigde Staten in Europa méér kapitaal geïnvesteerd dan in het daaraan voorafgaande jaar. Toch zijn de Amerikaanse rechtstreekse investeringen in Europa in totaal nog heel wat geringer dan in Canada. Tegen $11,8 miljard in Canada staat $7,6 miljard in Europa.

(N.C.K.v.K.)

PRESIDENT KENNEDY'S "TRADE EXPANSION BILL"

Men heeft in ons land goede verwachtingen van de Amerikaanse "Trade Expansion Bill", die zoals bekend kortgeleden door het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden is aanvaard, en die thans door de Senaat wordt behandeld. Men hoopt namelijk dat bij aanvaarding van het wetsvoorstel er ook een einde zal komen aan de Amerikaanse importrestricties van Canadese produkten.

Algemeen wordt echter verwacht dat de Senaat tal van amendementen zal voorstellen, die er op gericht zijn zoveel mogelijk afbreuk te doen aan de door President Kennedy verlangde liberalisatie van de internationale handel. In de Senaat heeft zich naast de traditionele protectionistische groep ook een groep van senatoren gevormd, die hoewel in het algemeen naar vrijere handel strevend, zich thans zorgen maakt over de veranderende economische wereld, die President Kennedy voor ogen staat.

Nog nimmer heeft in de Verenigde Staten een wetsvorstel zulk een vrijhandelsgeest geademd als het huidige van President Kennedy. De meeste tarieven zullen worden gehalveerd. Industriële produkten zullen voor een groot deel zonder rechten kunnen worden ingevoerd. Tarieven van 5% zullen worden afgeschaft. Een groot aantal belangrijke Canadese exportprodukten worden momenteel in de Verenigde Staten met 5% belast. Afschaffing van dit recht zou de Canadese export naar de Verenigde Staten enorm kunnen doen toenemen. Opgemerkt moet echter worden dat de tariefsverlaging door President Kennedy voorgesteld, op reciprociteitsbasis zal geschieden, een feit, dat men in het momenteel protectionistisch ingestelde Canada voorlopig nog maar over het hoofd ziet.

Tot dusverre zijn in de Amerikaanse Senaat protectionistische amendementen voorgesteld. In een aantal van de amendementen wordt gevraagd de tarieven alleen te verlagen op een "post voor post" basis; de protectie op industriële produkten wil men handhaven, terwijl men verder tegen de afschaffing is gekant van alle 5% tarieven, welke afschaffing vooral voor Canada bijzonder belangrijk zou zijn. Met name heeft de republikeinse senator Bush zich in deze een fervent tegenstander van liberalisatie van de handel getoond.

(N.C.K.v.K.)

HOLLANDERS OP CEYLON

In de *Herald* van de Dutch Reformed Church van Ceylon vertelt de Tamil predikant, Rev. B. C. D. Mather iets over het werk dat in de loop der eeuwen door de Dutch Reformed Church voor de Tamil is gedaan. (De Tamil en de Sinhalesen zijn de twee volksgroepen die samen verreweg het grootste deel van de bevolking van Ceylon vormen).

Rev. Mather vertelt eerst iets over de Hervorming in Europa en vervolgt dan: Het Gereformeerde geloof kreeg invloed in Holland, en toen de Hollanders als overwinnaars naar Ceylon kwamen, brachten ze hun geloof mee. Het Protestantse geloof werd op Ceylon voor de eerste maal gepredikt op 6 October 1642 in Galle. Dit is 320 jaar geleden. De Dutch Reformed Church is de oudste protestantse kerk op Ceylon en 6 October wordt ook nu nog gevierd als de dag van de stichting van de kerk op Ceylon.

Het Gereformeerde geloof bloeide hier en verscheidene kerken en scholen werden gesticht. De Dutch Reformed Church werd erfgenaam van vele Portugese kerken en scholen. Vier kerkeraden werden benoemd in Jaffna, Galle, Colombo en Mannar.

De Dutch Reformed Church beperkte zich in die oude tijd niet tot de Hollands sprekende mensen van Ceylon. Zij begon haar werk onder de Sinhalees en Tamil sprekende mensen. Kerkdiensten werden gehouden in de vier talen die toen op Ceylon werden gesproken: Portugees, Hollands, Sinhalees en Tamil.

Vanaf de tijd dat de Hollanders voet aan wal zetten in Ceylon werden in Wolvendaal kerkdiensten gehouden voor de Tamil. De tegenwoordige Wolvendaal kerk werd in 1749 gebouwd. Voor die tijd stond er op deze plaats een Rooms Katholieke kerk en de Tamil diensten werden zonder onderbreking gehouden. Zelfs nadat het eiland door de Engelsen werd bezet, werden hier op verzoek van de Hollanders Tamil diensten gehouden. De laatste predikant die Tamil diensten hield was Ds. Schroter. Gedurende de ambtsperiode van Ds. D. Palm van 1842-1861 werde hiermede opgehouden, daar deze predikant de Tamil taal niet sprak.

Op 22 februari 1658 veroverden de Hollanders Mannar. Ds. Philip Baldeus, die uitgezonden was als legerpredikant, begon onder de Tamil te werken zodra hij de taal voldoende machtig was en had de leiding van al het werk onder de Tamil op Ceylon.

De Hollanders veroverden Jaffna op 22 juni 1658. De koning van Jaffna had de christenen zwaar vervolgd. Op de dag van de bezetting hield Ds. Baldeus een dankdienst waarin hij preekte over Exodus 17:15.

In talrijke plaatsen werden kerken en scholen gesticht. In 1663 waren er naar schatting in de Jaffna en Mannar districten 73.198 Nederlands Hervormde Tamil christenen en werden de Tamil scholen door 163.327 leerlingen bezocht. In 1663 werden 12.387 personen gedoopt en in 1668 waren er alleen in Jafna 180.000 Tamil christenen.

Door Ds. Beldeus en Franciscus de Bonyega werden tal van Schriftgedeelten, gebeden en preken in de Tamil taal vertaald, o.a. de Psalmen, de 10 Geboden, de Heidelberger Catechismus, het Nieuwe Testament, de vijf boeken van Mozes en Jozua, Richteren en Ruth.

In latere jaren is een groot aantal van de Nederlands Hervormde Gemeenten opgegaan in andere kerken als de Methodisten, de kerk van Zuid India en de kerk van Ceylon.

In de eerste helft van de 19e eeuw (waarschijnlijk mede als een gevolg van de Engelse bezetting, red.) liet de Dutch Ref. Church haar werk onder de Tamil varen. Maar ongeveer 100 jaar later werd zij zich opnieuw van haar taak bewust. Besprekingen die in 1926 waren begonnen, leidden er toe dat dit werk in 1927 weer werd aangepakt. Soms ondervond men moeilijkheden met het vinden van geschikte krachten, maar God bracht de Kerk in contact met Rev. B. C. D. Mather, die in het kerkelijk leven van Ceylon reeds een belangrijke rol had gespeeld.. Zijn vader had destijds al het verlangen uitgesproken dat hij zou arbeiden in de Dutch Reformed Church, maar dit werd destijds door allerlei omstandigheden verhinderd. Op 16 maart 1961 werd Ds. Mather voor 6 maanden op proef aangesteld als predikant, in welke periode hij ook de Gereformeerde beginselen nog nader moest bestuderen. Daarna werd hij op deze punten geëxamineerd en aanvaard als predikant van de Dutch Reformed Church. Thans wordt weer op tal van plaatsen onder de Tamil bevolking gewerkt. Er zijn twee Tamil gemeenten geinstitueerd. Ds. Mather wijst er op dat dit werk een nieuw stadium heeft bereikt. De verhouding van moeder-kerk en dochter-kerk is gewijzigd in die van zuster-kerken. Hij besluit: De instelling van een Tamil kerkeraad betekent niet dat wij op Ceylon een nieuwe denominatie stichten. Wij blijven deel uitmaken van de Dutch Reformed Church, dienen de éne ware God, getrouw aan de leer en de gebruiken van de Dutch Reformed Church. Wij doen dit in de drie talen die onze moedertaal vormen — Engels, Sinhalees en Tamil. Wij komen samen als één lichaam in de Algemene Kerkeraad om toe te zien op het werk des Heren.

(ICN)

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $0.50 extra.
Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great joy and thanks to God we wish to announce the birth of our daughter

DARLENE WILMA

A sister for Richard.

Mr. and Mrs. John C. Kloet.
R.R. # 4.
Simcoe, Ont.
September 16, 1962.

Grateful to the Lord we announce the birth of our daughter and sister

HEATHER IRENE

on September 17, 1962.

Mr. & Mrs. A. Tiesma.
Betty.
Yolanda.
R.R. # 2, Brampton, Ont.

With gratitude to God, we announce that the Lord has entrusted to our care another son

DAVID THEODORE

Mr. and Mrs. Martin Vis.
Ralph Henry.
Sylvia. John.
Sidney. Marian.
Florence.
September 18th, 1962.
Box 805, Ladner, B.C.

With grateful joy and thanks to God we wish to announce the birth of our son

JOHN

Mr. & Mrs. Ralph Karsten.
R.R. 4.
Simcoe, Ontario.
September 30th, 1962.

We are very happy to announce that our parents

Mr. & Mrs. G. ROFFEL—LUYK

celebrated their 30th wedding anniversary on Sunday, September 30, 1962.

We hope and pray that God may give them many more happy years together.

Their children:
Dirk & Shirley Verkuyl.
Jack & Ruth - engaged.
Willy & Fenny Luymes.
Leo & Helen Westerhof.
Rita.
Elizabeth.
And 9 grandchildren.
R.R. 4, Trenton, Ont.

Soli Deo Gloria.

Hereby we want to express our sincere thanks to God, that on Sept. 29th our dear parents have celebrated their 25th wedding anniversary.

It is our sincere wish that God may bless them with good health and prosperity for many more years in happiness.

The parents:
Mr. C. P. KAPTEYN
Mrs. J. KAPTEYN—RUPKE
The children:
Peter.
Anne.
Chris.
Mary.
Joanne.
Wilmot, N.S.

GROEPEN

voor St. Nicolaas en/of Kerstmis in Holland worden nu gevormd. Toronto—Amsterdam—Toronto - $346.00. Voor verdere inlichtingen bel of schrijf Adriaan Limbertie, 359 Wilson Ave., Downsview, Ont. Telefoon ME 5-5661, 's avonds HI 4-8280.

Uit Nederland ontvingen wij het bericht, dat op 27 September in Jezus ontslapen is onze innig geliefde moeder en grootmoeder

DELA GESINA WIKKERINK, geb. Eppink,

op de leeftijd van 64 jaar.

Haar begeerte was om ontbonden en met Christus te zijn.

Ps. 17 : 15.

Mr. & Mrs. P. Van Essen en kinderen, Trenton, Ont.
Mr. & Mrs. B. H. Wikkerink en kinderen, Beamsville, Ont.
Mr. & Mrs. G. Lammers en kinderen, St. Catharines, Ont.
Mr. & Mrs. A. Den Ouden en kinderen, Trenton, Ont.
Mr. & Mrs. D. W. Wikkerink en kind, Trenton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED GIRL OR OLDER WOMAN

for general housework in a Christian home. Four adults only. Good living conditions, excellent wages and reasonable time off. Good bus service. To start October 15th. Inquire: Brampton GL. 1-3966 or Mrs. J. E. Houck, R.R. 6, Brampton, Ont.

Jongeman zoekt

KENNISMAKING OF CORRESPONDENTIE

met Chr. Reformed meisje, ± 25 j. Brieven onder no. 1533, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOUSEKEEPER

Live in, lawyer's home near Guelph. Three highschool age children. Want woman over 30, experienced in keeping home orderly and clean. Off Saturday noon, Sundays. $125.— a month. Write under no. 1536, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Te huur: Tegen 1 Dec. 1962, voor net gezin

EEN HUIS

6 kamers, badkamer, grote keuken en garage. Hamilton, omgeving Victoria Park. Tel. JA 8-3533 of schrijf onder no. 1535, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The John Knox Christian School of Brockville, Ont. has an immediate opening for a

PRINCIPAL OR TEACHER

for grades 6, 7 & 8 (22 pupils). Please phone collect, Brockville DIamond 8-3216 or write to Mr. D. Weima, R.R. 3, Brockville, Ont.

---

100 Acres Mixed Farm

Groot stenen huis, van alle gemakken voorzien. Kelder, furnace, badkamer. Grote barns. Silo. Kippenhok, machineschuur. Best land. Farm is tussen Jarvis en Simcoe. Vraagprijs $21,000. Down. $4,000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Gevraagd:

GEBRUIKTE SCHETSENBUNDELS

Van het Oude of Nieuwe Testament. Bij voorkeur van Silvia Smith. Tegen vergoeding zo wenselijk. Mrs. J. J. Groenewold, Box 26, Cowichan Station, V.I., B.C.

Gevraagd:

MEISJE VOOR HELE DAGEN

(van 9 tot 5 uur, Zaterdags van 9 tot 1 uur), dat zelfstandig kan werken en goed met kinderen kan omgaan. Phone Hamilton JA 8-5480 na 7 P.M.

Wanted by elderly Christian man:

HOUSEKEEPER

Companion. No drinker or smoker. Letters to no. 1537, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

AUTO MECHANIC

Must have license. Jerry's Garage, 69 King St. East, Stoney Creek. Phone 662-4417. Reply in English or Dutch. We will help you find room or board.

Van nu af aan is de

SJOELBAK

weer verkrijgbaar aan het vanouds bekende adres. De prijs met 20 schijven is voor Ontario $10.00, andere provincies $11.00, france aan het dichtstbijgelegen station. James Lycklama, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Phone 637-2571.

Are you interested in moving to

Vancouver Island,
British Columbia?

GOOD DAIRY FARM

69 Acres, about 50 clear, with 34 head of cattle, all Holstein. And some machinery. New barn & dairy. Clay loam soil. 455 lbs. milk contract. Modern 7 room house. 4 miles from town. Chr. Ref. Church & School.

Call: Duncan 748-8547,
or write to:
Mr. Ben Groenewold,
Box 11,
Cowichan Station, V.I., B.C.

Het Rode Kruis brengt cursussen in het verplegen van patienten thuis

(Can. Scene) — Iedere vrouw komt vroeger of later in haar leven plotseling voor de taak te staan iemand te moeten verplegen. Het is daarom dan ook dat ieder jaar opnieuw vele vrouwen van verschillende nationaliteiten zich verrijken met de kennis die de cursus voor de thuisverpleging van het Rode Kruis hun biedt. De jonge moeder wil er zich graag van verzekeren dat ze in het geval dat een van haar kinderen ziek zou worden, in staat zal zijn hem of haar te verplegen. Iemand anders heeft weer een bedlegerige vader of moeder om voor te zorgen en realiseert zich dat ze kennis nodig heeft om dit zo goed mogelijk te volbrengen. En vele vrouwen, jong en oud, getrouwd of ongetrouwd, weten dat deze cursus een goede voorbereiding is voor maatschappelijk werk en toch ook in het gezin te pas komt.

Deze Red Cross Home Nursing Courses worden in de meeste plaatsen in Canada gegeven. In Toronto wordt het verzorgd door gediplomeerde verpleegsters in het onderwijscentrum van de Red Cross Headquarters, 460 Jarvis Street. De cursus duurt 18 weken met één les van 2 uren per week, 's middags of 's avonds, naar keuze. Behandeld wordt het gebruik en de verzorging van de thermometer, bedden opmaken, bedwassing, comfort van de patient in bed, eenvoudige behandelingen, verband aanleggen, het voeden van de patient, zorg voor moeder en kind, de patient met een besmettelijke ziekte, noodgevallen. Behalve lessen en demonstraties wordt er ook tijd aan de praktijk besteed. Het aardigste is het wanneer verschillende kennissen met elkaar zo'n cursus volgen, ze kunnen dan bij elkaar komen om te oefenen in het temperatuur opnemen, bedwassingen geven of verbanden aanleggen.

Aan het eind van de cursus worden aan hen die deze met succes gevolgd hebben een speld en lidmaatschap in de Volunteer Nursing Services uitgereikt.

Men kan zich in verbinding stellen met de plaatselijke afdeling van het Rode Kruis om zich voor dit najaar te laten inschrijven voor een Home Nursing cursus.

FARM FOR SALE

75 acres tile drained clay loam and approximately 10 acres hardwood bush; 2 barns, one with stone foundation & pressure water, implements shed, double garage, 2-storey cement-block house, 4-piece bath, full basement & attic. Furnace heated. Hydro throughout, never failing well. All buildings in A1 condition. Close to town, school and church. Apply to Oscar Archer, Elmvale, Ont.

Kerknieuws

CHRISTIAN REF. CHURCH

Bedankt
voor Maranatha Edmonton als Home Missionary voor Duffield en Stoney Plain, H. Bade te Taber-Vauxhall, Alta.
voor Grand Rapids (Faith), Mich., Dr. P. Y. De Jong te Hamilton, Ont.

Aangenomen
naar Grace, Muskegon, J. Cooper te Forest, Ont.

Tweetal
te Blenheim, Ont., Rev. B. Bruxvoort te New Liskeard en G. J. Van der Ziel te Vesper, Wisc.

REFORMED CHURCH

Bedankt
voor Cooksville, Ont., H. Kolenbrander te Guelph, Ont.

CANADIAN (AMERICAN) REFORMED CHURCHES

Aangenomen
naar Grand Rapids, H. Van Tongeren te Leeuwarden, Ned.

Beroepen
te Barrhead en Neerlandia, Alta., W. Vis te Buitenpost, Ned.

Bedankt
voor Brampton, Ont., D. K. Smit te Kantens, Ned.

CHRISTIAN REF. CHURCH
REV. J. VAN DYK BEVESTIGD

Duncan, B.C. — Na een vakante periode van ruim 3 maanden werd Vrijdag 21 September Rev. John Van Dyk, voorheen te Kentville, N.S., als dienaar des Woords aan onze gemeente bevestigd.

Rev. R. W. Popma van Victoria, consulent van onze gemeente, hield de predikatie over Ezechiël 3 : 17a, "Mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israels aangesteld".

Hierna vond de bevestiging plaats. Als vriend en namens de Classis B.C. sprak Rev. Wm. L. Vander Beek, Richmond en eveneens als vriend Rev. H. Van Andel, New Westminster. Vervolgens sprak namens de kerkeraad van Port Alberni Mr. Boer en namens de kerkeraad van Victoria Mr. Zeilstra.

Zondag 23 September deed Rev. J. Van Dijk zijn intrede in onze gemeente. De tekst was Psalm 72 : 8a, "Hij heerse van zee tot zee". "Een nieuw begin — Beginselen — Onbegrensd in den Here."

Stelle de Here Rev. Van Dyk voor onze gemeente en omgeving tot een rijke zegen.

V.

REV. J. B. BOS BEVESTIGD IN STRATFORD, ONT.

Groot was de blijdschap in de Chr. Ref. Church van Stratford, Ont., toen kandidaat Jacob B. Vos berichtte, dat hij het op hem uitgebrachte beroep had aangenomen.

De bevestiging vond plaats op 21 September j.l. De dienst werd geleid door de consulent, Rev. S. Terpstra van Listowel, Ont. Het Schriftgedeelte werd gelezen door de vroegere home missionary in Stratford, Rev. J. Rubingh, thans met emeritaat. Rev. E. Van Halsema van Grand Rapids, Mich., die nog oude banden aan Stratford heeft, ging voor in gebed. Rev. Terpstra verrichtte de bevestiging en alle aanwezige Chr. Ref. predikanten namen deel aan de handoplegging, Rev. L. Doezema van Drayton, Ont., sprak de gemeente toe.

Classis Hamilton was vertegenwoordigd door Rev. A. Persenaire van Galt en namens de Stratford Ministerial Association werd het woord gevoerd door Rev. F. M. Ferguson.

Zondag 23 September j.l. deed Rev. Vos zijn intrede en bediende het Woord naar aanleiding van Joh. 1:29. Namens de kerkeraad en de gemeente werd Stratfords eerste eigen predikant verwelkomd door de vice-president Mr. S. De Boer.

Conference of Office Bearers in the Fraser Valley, B.C.

The fall conference of Office Bearers and Ex-Office Bearers in the Fraser Valley was held on Friday night, September 7th in the Abbotsford Chr. Ref. Church.

Mr. G. Elzinga of Haney, one of the elder delegates to Synod, gave a report on the 1962 Synod. Chairman Mr. A. de Jong thanked him for his extensive report.

Speaker of the evening was the Rev. J. Hoogland. His topic was: "What should be our attitude towards Public Societies?"

Rev. Hoogland started out by giving the history and the objects of three Public Societies, namely **the Kinsmen, Lions and Rotary.**

The Association of Kinsmen Clubs has as its object to promote and direct fellowship among young men of good character under the age of forty years in Canada; stimulating a spirit of co-operation, tolerance, understanding and equality, unity of thought, etc. The association initiated and sponsored the "Milk for Britain" campaign drive during the last war. Many **clubs help to create and maintain** parks, libraries, senior citizens' homes, **ambulances, hospital equipment**, etc. The reward is the fellowship enjoyed in working together to fulfill "Community's Greatest Need".

The Lions Clubs are international with 420.000 members in 31 countries. They are non-political, non-sectarian service organizations composed of the community's leading business and professional men.

Membership is by invitation only. Object of the Lions is to create and foster a spirit of generous consideration among the peoples of the world, **through a study of the problems** of international relationship. Aid fellow men by giving sympathy to those in distress and helping unselfishly in community betterment. Lions Clubs are the only clubs with a complete community activities program.

Rotary Clubs are also a fellowship of business and professional executives, who accept the ideal of service as the basis for success. Rotarians endeavour to exemplify their mottos of "Service Above Self" and "He profits most who serves best". Rotary assumes that its program of service is in accord with all religions. A Rotarian has to be faithful to his religion first, secondly loyal in his citizenship. Membership consists of one active member from each busines and profession. Being a world wide organization, clubs are in 116 countries and geographical regions. Growth over the last ten years has been one new club every day. Rotarians have weekly luncheon meetings, during which the activities are being discussed. They do not interfere with the activities belonging to other organizations.

Kinsmen, Lions and Rotary Clubs are no secret organizations.

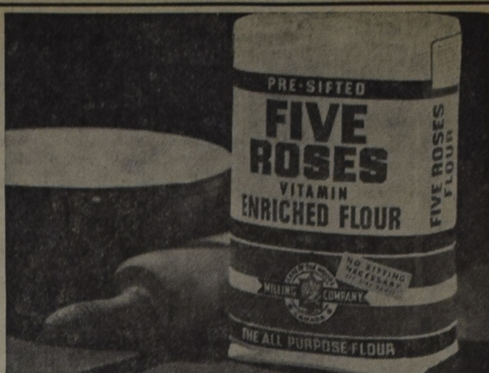
Rev. Hoogland felt that no positive answer could be given to the question as stated in the topic. According to the speaker a spiritual mature man could be power of strength in a public society of the type discussed.

A christian should work with a man who has been blessed with a large amount of common grace. We are in the world, not of the world. Although Synod voiced words of warning against county fairs, never to the knowledge of the speaker did Synod express itself against membership in public societies. The decision lies with the individual christian himself.

During the discussion that followed some members disagreed with Rev. Hoogland's line of thought. It was felt that humanistic as these clubs are, man receives the praise, sometimes rising to the statue of sainthood, for services rendered. Common grace should not be used as an argument, but our particular grace should force us to be lightbearers. There is **enough work for us to do in church**, evangelism and school, without spending time in these clubs. These were some of the opinions voiced during the debate.

The topic chosen for the winter conference to be introduced by Ladner was "How to deal with delinquent members, a) oncers, b) non-**contributors.**

Rev. Heyboer closed with prayer. A delicious lunch was served by the ladies of Abbotsford after the meeting. Chairman De Jong **gave thanks for the hospitality.**

Groen van Prinsterer Society, Grand Rapids, had a good start off

by Andy Velthoen

The Groen van Prinsterer Society of Grand Rapids, Mich., held its opening meeting for the new academic year in the Pandlind Hotel of that city.

It was the first time that a meeting of this kind was held in the absence of its sponsor, Dr. H. Evan Runner, professor of philosophy at Calvin College, because of his stay in The Netherlands where he is engaged in the translation of works on the philosophy of the Law Idea. More than one hundred and fifty students and many others interested in the activities of the Groen club attended this meeting that featured Dr. H. Van Riessen, professor of philosophy at the Technical Universities of Delft and Eindhoven, The Netherlands. Prior to his coming to Grand Rapids professor Van Riessen had travelled extensively in Canada.

President James H. Olthuis opened this meeting and gave a concise speech. Three members of the Groen movement have been taken to glory last summer: student Edze Hamstra, the reverend John VanderMeer, and Mr. H. C. Runner, father of professor Runner.

Mrs. Ineke Wisse, president of the Ladies Groen Club, said in a short speech that the smaller of the two Grand Rapids Groen Clubs has proved to be capable of standing on its own legs. This coming year, the third in its existence, will probably be a crucial year for the club since the former president, Mrs. Tena Veneme, known for her eminent leadership left Grand Rapids in order to do advance work at the University of Toronto. The Ladies Groen Club has the following board members: Miss Tena Harkema, Miss Corry Dijkstra, Miss Ria Leeghwater, and Mrs. Frances De Bruyn.

The (Men's) Groen Club has as board members: James H. Olthuis, president, Al Pietersma, vice-president, Jack Westerhof, secretary, Henry Dykema, treasurer, Dick Pierik, Hugh Cook, Al Veldhuis, Joe Tuininga, Sid Greidanus, John Kerssies. The Men's Club exists 10 years, and has about 100 members.

Dr. Van Riessen delivered a lecture on Christian philosophy that has its foundation in the Word of God. He started out with a brief description of early Greek philosophy in which the autonomy of man was central. He outlined the ideas of Thales, Parmenius, and Plato who all attempted to find a new road to true, independent knowledge.

Dr. Van Riessen presented a bird's eye view on the history of philosophy, and explained thereafter a Christian approach. The answer on the problems of life has been given already. Man only has to accept it as it is given in the Word of God. We have been called to "stand fast in the liberty wherewith Christ has made us free, and not to be entangled with the yoke of bondage". Nothing has its origin in itself for everything has been created by God and has its meaning in God.

After this lecture Mr. G. Andreas, board member of the Association for Reformed Scientific Studies and host to this evening in the Pandlind Hotel, expressed his best wishes for the new season of the Groen Clubs. Vice President Al Pietersma closed this meeting with a word **of prayer.**

Familieberichten

Wij zouden er bij onze lezers op willen aandringen familieberichten **vroegtijdig** aan ons op te geven. Meermalen moeten wij berichten zoals een huwelijksaankondiging of een huwelijksjubileum veranderen en in de verleden tijd plaatsen, omdat de opgaven ons te laat bereiken.

Ons blad gaat 's Woensdagsmiddags op de post. Opgaven voor advertenties moeten daarom **'s Maandags** in ons bezit zijn. In het belang der feestvierenden zouden wij daarom op vroegtijdige inzending willen aandringen.

Administratie C.C.

Nederlands-Joodse tentoonstelling in Canada

Een blik in het verleden van de Nederlands-Joodse gemeenschap wordt gegeven in een tentoonstelling, die de naam draagt "The Unique Dutch Jewish Community".

De tentoonstelling zal in verschillende plaatsen worden gehouden, en is begonnen in Montreal om vandaar naar Ottawa te gaan.

De tentoonstelling is georganiseerd onder toezicht van de Canadian Jewish Congress Department of Cultural Planning.

Onder de organisaties, die aan deze tentoonstelling deelnemen is bijvoorbeeld de Anna Frank Foundation. Men vindt er zeldzame pen en inkt tekeningen uit het Historisch Museum in Amsterdam; fotocopieën van originele documenten zoals de ex-communicatie van de grote filosoof Spinoza; fragmenten uit historische synagoges; zeldzame bijbel-uitgaven gedrukt in Amsterdam in de 17e en 18e eeuw.

Nadat de tentoonstelling verschillende plaatsen in Canada zal hebben aangedaan, zal een tour door de Verenigde Staten worden gemaakt.

Voor de "Farmers"

Als het getij verloopt, moet men de bakens verzetten, hoorden we een zestig jaar geleden evengoed als tegenwoordig.

Hier zou heel wat van gezegd kunnen worden, vooral omdat het gevaar in onze dagen zeer groot is, dat ze te ver links gezet worden.

We willen ons in dit schrijven echter alleen bepalen tot het farmers-leven, en dan behoeven we geen 50 jaar terug te zien, zelfs geen 25 jaar, om grote veranderingen te constateren.

Veel gereedschap, dat vroeger onsmisbaar scheen, ligt nu als afgedankt aan de kant en veel handenarbeid is vervangen door de machine. Al vinden we het genoegelijke leven van de rustige landman ook nog zo mooi, het is voorbij. De tijd gaat voort en wij moeten mee, of we willen of niet.

Vroeger kenden we farmers, die het op een 10 HA. farm (dus 25 acres) zo druk hadden, dat ze er een knecht bij hadden en men ontmoette niet zelden personen, die zich boer noemden op een stukje land van soms 4 HA. of minder, en de schuld gaven aan de regering, dat ze daar geen bestaan op konden hebben, in plaats van te merken, dat zij de bakens moesten verzetten, waardoor ze niet zelden slachtoffer werden van de N.S.B., welke van hun ontevredenheid gebruik maakte om zieltjes te winnen.

Dat alles kon hun wel het leven moeilijk maken, maar de tijd ging door, en uit brieven van ontevredenen en uit bladen uit Holland, kunnen we merken, dat de bakens steeds met vlugger tempo verzet worden.

En wij moeten mee, of we nu in het voorste of het achterste gelid lopen, maakt wel enig verschil, maar de klok stil zetten, zal ons niet gelukken.

Natuurlijk is het niet altijd even gemakkelijk om mee te komen, en zullen er steeds personen zijn, die tegenspartelen, en niet mee willen, want heus het is niet prettig tot de ontdekking te komen, dat al wat we jaren aaneen hebben gedaan, soms zelfs van ouders of grootouders hebben overgenomen, nu niet meer gaat. En als we dan ons zelf met ons zelf meten, komen we er zo gemakkelijk toe, om wat anders is te veroordelen.

Toen we hier in ons nieuwe vaderland kwamen, hadden we het in het begin, de een langer, de ander korter, moeilijk om al wat anders was dan we gewoon waren, te verwerken. En nu we hier kortere of langere tijd zelf geweest zijn blijkt ons telkens weer, dat we onze bakens al weer moeten verzetten.

Weinigen zullen ontkennen dat één man wel een 100 acre farm kan bewerken, iets wat, zoals vermeld, een 20 jaar geleden niet mogelijk scheen.

En niet alleen wat de manier van werken betreft, maar op alle terrein, dus ook dat der veefokkerij, zien we grote veranderingen.

Een paar jaar geleden legde ik naast elkaar, twee verslagen van dezelfde melkcontrole-vereniging, met een tussentijd van 40 jaren. Het was destijds een kleine organisatie, want minstens 60 boeren waren er lid van, die gezamenlijk dus heel wat vee hadden.

Vond ik dat in het oudste verslag de koe met de hoogste productie het had gebracht tot 6200 liter melk, in het jongste verslag waren er meerdere die het tot 8000 en zelfs tot 9000 liter hadden gebracht. Dus ook hier waren de bakens verzet.

Om niet achteraan te komen, zullen we ons moeten inspannen en meer dan ooit blijkt dat de farmer een alzijdige ontwikkeling nodig heeft, en naast kennis van vee, van bemesting, veevoeding, grondbewerking enz. zal enige kennis van machines en motoren zeer nuttig zijn.

Neen, het is geen schande dat men iets niet weet, maar wie niet weet of weten wil, dat hij het niet weet, doet zichzelf schade.

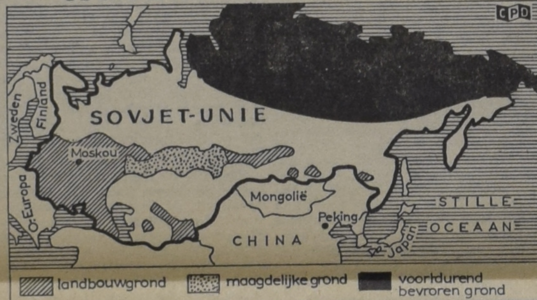
We zullen dus, om bij te blijven, altijd weer moeten leren. Naar school gaan, daar zijn we te oud voor, doch er is ook wel een andere weg. Vroeger, toen velen niet konden lezen, zei men van iemand die goed bij was: "Hij leest de Courant". Toen ik mijn eerste diploma haalde, zei een der heren: "Jongens, denk niet dat ge volleerd zijt, maar ge zijt nu zover, dat ge de courant kunt lezen." Mij schieten nog namen te binnen van personen die volwassen zijnde en ziende het tekort, nog leerden lezen. Wat doen wij, die allen hebben leren lezen? Die ook hebben leren schrijven? Maken we daar wel voldoende gebruik van op allerlei gebied?

En dan bedoel ik niet in de eerse plaats, dat we een rekensom maken zeggende: "Wat heb ik er aan?" Maar vooral ook, wat kan ik doen voor anderen? Dan zal ieder aan het werk moeten, de één lezen en een ander ook schrijven, doende wat ieders hand vindt om te doen, met alle macht.

God geve, dat we ons geloof meer beleven mogen, zoekend Gods eer en 's naasten welzijn. Ieder denke ernstig na over dit punt van onze agenda voor de eerstkomende vergadering. En moge die nog vruchtbaarder zijn dan die van vorig jaar.

B. Zijlstra.
(Christian Farmers Ass.)

DE GRONDVERDELING VAN DE SOVJET-UNIE

VAN RUIMTEVAART KAN MEN NIET ETEN

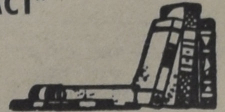
De Sovjet-Unie heeft honger. Geen honger weliswaar naar levensmiddelen, maar wel honger naar goede landbouwgrond. Zo groot zijn de huidige problemen dat men zich genoodzaakt zag om met ingang van 1 juni 1962 verschillende prijsstijgingen o.a. voor landbouwprodukten door te voeren. Men heeft tal van grote projekten voor de ontginning van landbouwgronden ter hand genomen. Niettemin blijven de moeilijkheden bestaan. Er is weliswaar een stijging in landbouwproduktie te noteren, maar deze stijging loopt verkeerd. Men heeft nl. geen evenredige verhoging van de opbrengst verkregen in verhouding tot de vergroting van de beschikbare landbouwgrond. Voor het afgelopen jaar is de graanproduktie b.v. 16 miljoen ton beneden het gestelde doel gebleven.

Afgezien van nog tal van andere faktoren, werpt een en ander een schril licht op het feit dat Rusland met zijn beschikbare landbouwgronden moet woekeren. Van heel het reusachtige rijk is slechts 10% van de bodem werkelijk goede landbouwgrond te noemen en van dit percentage is dan weer slechts 10% van dusdanige kwaliteit dat men er zonder extra investeringen aan werkkrachten, machines etc. een behoorlijke opbrengst van kan verkrijgen. Verreweg het grootste deel van de Sovjet-Unie is te dor, te koud of heeft een te slechte bodemkwaliteit dan dat men hier landbouwgrond van kan maken zonder zeer grote inspanningen en kosten.

In Siberië legt men thans landbouwgronden aan. Deze gebieden verkeren voorlopig echter nog in het stadium van ontwikkeling. Overigens willen de hier aangehaalde moeilijkheden niet zeggen dat men in Rusland honger lijdt, dit is een onjuiste bewering. De kwaliteit van de beschikbare landbouwgrond is voor een deel van uitzonderlijke orde. Rusland ziet echter een manifestatie van zijn "honger" in het lage percentage landbouwgrond dat het bezit en het zijn vooral de monden die het *morgen* moet voeden, die de problemen *vandaag* actueel voor het land maken. Men moet komen tot een hogere opbrengst uit de beschikbare landbouwgronden of tot een snellere ontwikkeling van nog maagdelijke gronden. De tol die voorlopig van de oplossing van deze problemen betaald moet worden zijn de prijsverhogingen.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.

LUTHERS WERKEN.

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.

DE BRUG, door K. Norel.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)

DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.

SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.

UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Volla. (Belevenissen van een dominee.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.

IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.

LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.

GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....